

BOGOLJUB.

CERKVEN LIST ZA SLOVENCE.

Izhaja začetkom vsakega mesca

Izdaja Katoliška bukvarna
Tiska Katoliška tiskarna

Stane: za celo leto K 2⁻; za Nemčijo K 2⁻50;
za Ameriko in vse ostale zunanje kraje K 3⁻.

Spisi in dopisi se pošiljajo uredništvu;
naročilna in darovi pa upravnistvu
Bogoljuba v Ljubljani

Spisi se morajo poslati do 10., dopisi do
15. prejšnega mesca.

Kakor hrepeni jelen po sladenčnici,
Tako hrepeni moja duša po tebi, o Bog!

Svoji k svojim! Svoje cenjene odjemalce opozarjam tem potom, naj se nikar ne dajo prevariti po bahati reklami tuje konkurence, ki večkrat ne izpolni svojih obljub. Naj se torej vsakdo pri nakupu **ur, veržic** in druge **zlatnine** zaupno obrne na podpisane in gotovo bo zadovoljen. 3661 ex 1911

Ljubljana, Kopitarjeva ulica 4. **L. Vilhar, urar.**

Naše gospodinje!!! Zahtevajte vedno pri vseh trgovcih

Kolinsko kavino primes
v korist obmejnih Slovencev.

733

Denarni promet do 31. decembra 1911
čez 82 milijonov kron.

Najboljša in najsigurnejša
prilika za štedenje!

Stanje vlog dne 31. decembra 1911
čez 22 milijonov kron.

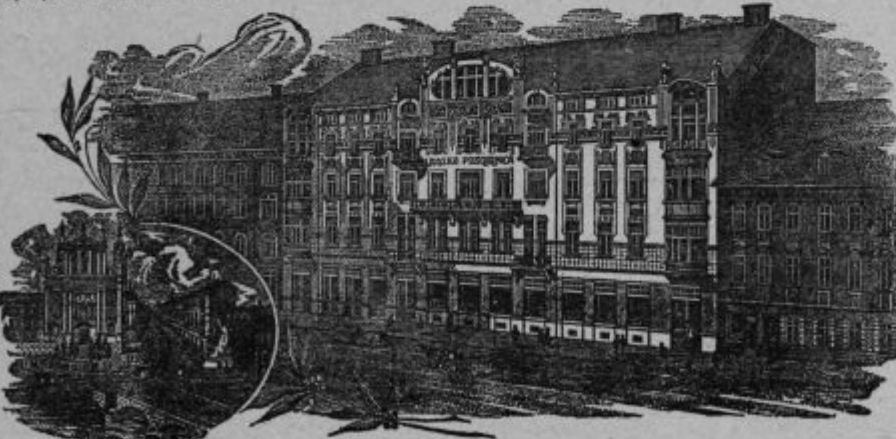
Ljudska posojilnica registrirana zadruga z neomejeno zavezo

Ljubljana, Miklošičeva cesta št. 6, pritličje, v lastni hiši nasproti hotela „Union“ za frančiškansko cerkvijo sprejema hranilne vloge vsak delavnik od 8. ure zjutraj do 1. ure popoldan ter jih obrestuje po 4 in pol odst. kov brez

kakega odbitka, tako da prejme vložnik od vsakih vložnih 100 kron čistih K 4-50 na leto.

Lastna glav. K 704.939-27

Za nalaganje po pošti so poštno-hran. položnice na razpolaganje. Sprejema tudi vloge na tekoči račun ter daje svojim združnikom posojila proti vknjižbi z in brez amortizacije, na osebni kredit (proti poroštvu) in zlasti vrednostnih papirjev. Menjice se najkulant. eskomptirajo.

MARILIN TRB.

Fran Povše, komercialni svetnik, vodja, graščak, državni in deželni poslanec, predsednik. Josip Šiška, stolni kanonik, podpredsednik. Odborniki: Anton Belec, posestnik, podjetnik in trgovec v Št. Vidu n Ljubljano. Dr. Josip Dermastia. Anton Kobi, posestnik in trgovec, Breg p B. Karol Kauschegg, veleposestnik v Ljubljani. Matija Kolar, stolni dekan v Ljubljani. Ivan Kregar, hišni pos. v Ljubljani. Fran Leskovic, hišni pos. in blaginjak „Ljudske posojilnice“. Ivan Pollak ml., tovarnar. Karol Pollak, tovarnar in pos. v Ljubljani. Gregor Šlibar, župnik na Rudniku.

„SLOVENEK“, sobotna izdaja, stane 7 kron na leto.

Koledar in nameni apostolstva molitve.

I. Namen molitve od sv. Očeta odločen za rožnik: Duhovniški in redovniški poklic.

II. Posebni nameni za vsak dan:

1	Sob. kvat.	Juvencij m. Gracijan	Zgradbe in poprave cerkva
2	Ned. I. po bin.	Presv. Trojica	Spoštljivo imenovanje treh božjih oseb
3	Ponedelj.	Klotilda kraljica	Naši rojaki v tujini
4	Torek	Frančišek Karačolski	Pravo spoznanje in čislanje božjega poklica
5	Sreda	Bonifacij škof	Katoliško gibanje na Nemškem
6	Četrtek	Presv. Rešnjega Telo (Norbert.)	Bratovščina presv. Rešnjega Telesa
7	Petek	Robert	Naši bogoslovci in visokošolci
8	Sobota	Medard škof	Francoski škofje
9	Ned. II. po bin.	Marjeta kraljica	Katoliško gibanje na Angleškem
10	Ponedelj.	Primož in Felicijan	Voditelji kat. gibanja Slovanov
11	Torek	Barnaba ap.	Oznanjevalci božje besede
12	Sreda	Janez Fakund	Katoliška cerkev na Portugalskem
13	Četrtek	Anton Padovanski	Tretjeredniki
14	Petek	Presv. Srce Jezusovo	Širjenje pobožnosti presv. Srca Jezusovega
15	Sobota	Vid m. Modest	Reši nas duha nečistosti in skušnjav hudičevih
16	Ned. III. po bin.	Frančišek Regis	Duhovnije, katero nimajo duhovnih pastirjev
17	Ponedelj.	Adolf škof	Ugodno vreme
18	Torek	Feliks in Fortunat	Užji in vredi pravo ljubezen v naših srcih
19	Sreda	Gervazij in Protazij, Julijana	Češčenje svetnikov
20	Četrtek	Silverij	Pravo, trdno zaupanje v previdnost božjo
21	Petek	Alozij	Šolska mladina
22	Sobota	Ahacij	Rudarji
23	Ned. IV. po bin.	Janez Krstnik (rojstvo)	Odgoja otrok, da ohranijo nedolžnost
24	Ponedelj.	Pavlin škof	Kuge, vojske in lakote reši nas o Gospod
25	Torek	Viljem opat, Prosper škof	Spreobrnjenje pijancev in zapravljljcev
26	Sreda	Janez in Pavel muč.	Avstrijska cesarska hiša
27	Četrtek	Hema vdova	Koroško
28	Petek	Leon papež	Ohrani nas v svoji sveti veri
29	Sobota	Peter in Pavel ap.	Sv. Oče in Rimska cerkev
30	Ned. V. po bin.	Spomin sv. Pavla ap.	Vnetost za sv. vero. Vsi v rožniku umrli

Odpustki mesca junija 1912.

2. Nedelja, prva v mescu. Presveta Trojica. Udom bratovščine sv. rožnega venca trije popolni odpustki: 1. če v bratovski kapeli molijo v namen svetega očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom. — Udom bratovščine presv. Srca Jezusovega popolni odpustek pod navadnimi pogoji danes ali v petek. — Tretjerednikom popolni odpustek in vesoljna odveza.

6. Četrtek, prvi v mescu. Praznik presv. Rešnjega Telesa. 200 dni odpustka vsem vernikom, ki prejmo sveto obhajilo in gredo za procesijo. — Popolni odpustek: a) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa, ker je prvi četrtek; b) istim popolni odpustek danes ali med osmino praznika v bratovski cerkvi, če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni cerkvi; c) udom bratovščine za uboge duše v vicah; d) tretjerednikom. — Tretjerednikom vesoljna odveza.

7. Petek, prvi v mescu. Popolni odpustek udom bratovščine presv. Srca Jezusovega, če ga že niso dobili v nedeljo.

13. Četrtek. Sv. Anton Padovanski. Popolni odpustek tretjerednikom.

14. Petek. Praznik presv. Srca Jezusovega. Popolni odpustek: a) vsem vernikom v cerkvah, kjer se obhaja praznik presv. Srca Jezusovega; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega; c) udom bratovščine naše ljube Gospe presvete Srca v bratovski cerkvi; d) udom apostolstva molitve. — Tretjerednikom vesoljna odveza.

19. Sreda. Zv. Mihelina. Popolni odpustek tretjerednikom.

21. Petek. Sv. Alojzij. Popolni odpustek vsem vernikom, ki prejmo svete zakramente, obiščejo oltar, kjer se ta praznik obhaja in molijo po namenu svetega očeta.

23. Nedelja. Sv. Janez Krstnik. Popolni odpustek: a) tretjerednikom; b) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor prvi četrtek; c) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; d) udom bratovščine Srca Marijinega; e) tretjerednikom.

29. Sobota. Sv. Peter in Pavel. Popolni odpustek: a) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor prvi četrtek; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega v bratovski cerkvi; spovednik more obisk v bratovski cerkvi

Evharistični kongres.

Naznanila.

Na Dunaju se silno pridno gibljejo. Osebe iz najvišjih stanov niso pri odboru samo za okrask, marveč tudi res delajo. Nadvojvodinje same so se naučile nalašč na stroj pisati, da morejo na ta način za kongres delati. To je vzpodbudno tudi za nas druge, kako se je treba žrtvovati za dobro stvar.

Po vseh slovenskih škofijah obstojijo odbori, ki delajo priprave za kongres: v Ljubljani, Mariboru, Trstu, Gorici in Celovcu. Koroški Slovenci imajo poseben odbor in hočejo prirediti poseben slovenski vlak na Dunaj. —

Tale naznanila veljajo najbolj za ljubljansko škofijo; veljajo pa tudi za druge — samó rok priglaševanja je morda drugod drugače določen in cene bodo malo drugačne kakor od Ljubljane. Te podrobnosti Vam bodo po drugih škofijah že na primeren način naznanili.

Slovincem je odločena za našo božjo službo in govore franciška cerkev v prvem okraju, prav blizu cerkve sv. Štefana; dokaj lepa in velika, torej zelo ugodna za nas. Nabiralne pole za udeležence so se razposlale vsem župnim uradom po deželi. Če bi se morda kje priglasilo večje število udeležencev, kakor je razpredelkov na poli, se pole lahko še določijo. Kot zadnji rok za priglašenje je določen praznik presv. Rešnjega Telesa, ki je 6. junija. Ker je ljudstvo že zelo pripravljeno na kongres, se v enem mesecu lahko vsak odloči, ali pojde ali ne. Čimprej bomo na Dunaj sporočili število naših udeležencev, tem gotoveje bomo dobili potrebna prenočišča.

Za Ljubljano so se nabiralne pole isto-lako razposlale župnim uradom, dalje članom

priljubljenega odbora in še nekaterim drugim. Ako še kdo želi dobiti nabiralno polo, jo lahko dobi vsak dan v pisarni za evharistični kongres, ki je v Alojzišču v I. nadstropju št. 27. Ravnotam se sprejemajo priglasitve posameznikov, ki se ne bodo vpisali pri kakem drugem nabiralcu, in prispevki za troške kongresa. V ta namen je pisarna odprta vsak dan od 10. do 12. ure dopoldne. Termin za priglašanje je za Ljubljano isti kakor za po deželi, to je 6. junij, praznik sv. Telesa.

Ker je ravno čas nabiranja udeležencev za kongres, naj bodo — da ne bo kakih dvomov in zmot — tukaj še enkrat skupno navedena potrebna pojasnila:

1. **Pristopnina** znaša 10 K za vse prireditve kongresa, za knjižico »Vodnik po Dunaju« in popolno, ilustrirano (večinoma nemško) poročilo o kongresu; 6 K za vse prireditve kongresa brez poročila; 2 K za prireditve enega poljubnega dne.

Ljudem, ki »poročila« ne bodo vzeli, naj se priporoča pristopnina šestih kron. Priprosti ljudje vsaj poročila ne bodo potrebovali. Za en sam dan pa tukaj od nas ne bo menda nihče hodil na Dunaj.

2. **Voznina.** Udeleženci bodo imeli za potovanje na Dunaj in nazaj, in sicer za potovanje tja od 5. do 15. septembra, za nazaj pa od 12. do 22. septembra sledečo znižano vozino:

1. Za voznjo v I. in II. razredu:

a) za osebni vlak bo plačati polovico voznine, ki je določena za brzovlak;

b) za brzovlak bo plačati celo voznino, ki je določena za poštni vlak v dotičnem razredu.

2. Za vožnjo v III. razredu pri osebnih ali brzovlakah bo plačati polovično voznino osebnih, oziroma brzovlakov v III. razredu.

Voznina bo torej znesla od Ljubljane na Dunaj in nazaj za osebni vlak v I. razredu 45 K 90 vin., v II. razredu 34 K 40 vin. in v III. razredu 17 K 30 vin.; za brzovlak pa v I. razredu 70 K 60 vin., v II. razredu 53 K in v III. razredu 22 K 40 vin.

Za ekspresne vlake ni znižane cene.

Vožnja po nižani ceni se bode smela zahtevati le na podlagi posebne legitimacije. Udeleženci bodo dobili te legitimacije od pisarne za evharistični kongres v Ljubljani.

To velja za one, ki se bodo vozili posebejno.

Priredil se bo pa **posebni vlak**; če bo treba, tudi več posebnih vlakov. Cena vožnji na posebnih vlakih bo ista, kakor gori navedena znižana voznina za osebne vlake, z razločkom, da bodo vozili posebni vlaki s hitrostjo brzovlakov.

Posebni vlaki bodo vozili iz Ljubljane po južni železnici. Le z Gorenjskega — če bo ljudi za en poseben vlak, bi morda kazalo bolj po državni.

Posebni vlak bi odšel — tako se zdaj misli — v sredo, 11. septembra zjutraj in bi prišel na Dunaj zvečer istega dne; odšel pa bi z Dunaja v nedeljo zvečer. Torej bi bili na Dunaju štiri dni in štiri noči. Priprosti ljudje bodo stanovali po šolah in vojašnicah za

malo ceno do približno 1 K na dan; posamezne sobe pa bodo od 3 K dalje. Za hrano se sme računati, kdor se bo zadovoljil z bolj skromno, tudi nekako 3 K na dan. Po tem se dajo približno preračunati troški celega pota, S 50 do 60 K približno se bo dalo skromno izhajati. Ženske sicer ne bodo šle v procesiji, toda one v narodnih nošah bodo prišle bolj v ospredje in do veljave. Torej naj se nabirajo tudi ženske v narodnih nošah.

Kdor se prihlasi, naj takoj tudi plača, in sicer voznino in pristopnino. Za hrano in stanovanje se ne pobira naprej. Za III. razred naj se torej plača K 17'30 + (navadno) 6' — = K 23'30. K temu naj se doda še 70 vinarjev za skupne troške; skupaj K 24 —. Pri I. in II. razredu naj se doda za skupne troške po 1 K.

Gneča bo na Dunaju tolika, da svetujemo, naj se stari, bolelni in slabotni ljudje nikar ne priglašajo, ker bo treba urnih korakov, da se bo mogoče množici umikati in da se komu kaj žalega ne pripeti. Nabiralce prosimo, naj takim priglašencem udeležbo odsvetujejo.

Prosimo pa, naj se udeleži kongresa v častnem številu tudi naša inteligenca.

Vsem, ki se nameravajo udeležiti, svetujemo, da naj s priglaševanjem nikar prav nič ne čakajo, drugače jim ne moremo garantirati za stanovanja. Na Dunaju je veliko število stanovanj že oddanih. Treba se torej žuriti!

Katekizemček o pogostnem svetem obhajilu.

1. Kaj naš sveti oče papež Pij X. iskreno žele?

Sveti oče iskreno žele, da bi vsi verniki, posebno pa otroci, pogostokrat, če mogoče, vsak dan hodili k svetemu obhajilu.

2. Ali ni to nekaj čisto novega?

Nikakor, ravno nasprotno! Sveti Ignacij pravi: »Bili so časi, ko so vsi kristjani vsak dan pristopali k svetemu obhajilu. Pobožne navade prvih kristjanov se pa morajo na vsak način zopet uvesti«.

3. Ali sme zdaj vsak katoličan iti vsak dan k svetemu obhajilu?

Da, če je le duša njegova v takem stanu, kakor ga zahtevajo sveti oče.

4. Kaj pa zahtevajo sveti oče od onih, ki gredo večkrat k svetemu obhajilu?

Sveti oče ne zahtevajo nič drugega kakor:

1. Čisto srce;

2. čist namen.

5. Kdo ima čisto srce?

Kdor nima nobenega smrtnega greha.

6. Ali ne sprejme svetega obhajila nevredno, kdor ima male grehe?

Ne! Mali grehi sicer zmanjšajo milosti, a svetega obhajila ne store nevrednega.

7. Kaj mora torej storiti, kdor se zaveda kakega smrtnega greha?

Mora se kakor hitro mogoče izpovedati.

8. Ali ne zadostuje popolni kes?

Ne! Popolni kes bi zadostoval samo ob smrtni uri, če bi se ne mogel več izpovedati.

9. Kaj naj stori, kdor ima na vesti male grehe?

Dobro je, če pred svetim obhajilom obudi kes; a ravno ukazano pa to ni.

10. Kdo ima čist namen?

Čist namen ima, kdor želi zaužiti kruh življenja zato:

1. da dobi moči zoper skušnjave ali pa potrpežljivosti v križih in težavah;

2. da se polagoma popolnoma znebi smrtnih grehov, število malih si pa zmanjša;

3. da ustreže želji svetega očeta.

11. Kdo ne hodi s čistim namenom k svetemu obhajilu?

Kdor hodi:

1. iz navidezne pobožnosti ali svetohlinstva;

2. iz gole navade ali nečimrnosti;

3. zavoljo kakšnega posvetnega dobička, n. pr. da bi dobil lepo spričevalo, pohvalo itd.

12. Kdo bi hodil k svetemu obhajilu iz gole navade?

Kdor bi prihajal k svetemu obhajilu kakor k zajutreku: brez pobožnosti in gorečnosti, brez priprave in zahvale, » . . . ker ne razloči telesa Gospodovega.«

13. Kakšen greh bi storil, kdor bi Najsvetejšega ne prejel s čistim namenom?

Navadno bi storil samo mali greh.

14. Kaj naj rečemo takemu, ki svetega obhajila ne prejme s čistim namenom?

Rečemo mu: ali

1. opusti vsakdanje sveto obhajilo, ali

2. spremeni poprej svoj slab namen, in šele potem prihajaj vsak dan!

Zadnji nasvet je boljši.

15. Kako se moramo telesno pripraviti za vsakdanje sveto obhajilo?

Moramo:

1. biti popolnoma tešči;

2. se preprosto, a snažno obleči;

3. vsaj deset minut pred in po svetem obhajilu pobožno moliti.

16. Ali se moramo za vsakdanje sveto obhajilo tudi vsak dan spovedati?

Ne! Ako se ne zavedamo nobenega smrtnega greha, je zadosti, če gremo k spovedi vsak teden ali tudi le na 14 dni.

17. Če pa nimamo nobenega smrtnega greha, kaj naj se pa spovedujemo tako pogostokrat?

1. Malih grehov;

2. vklenimo stare že prej spovedane smrtne grehe, ki se jih znova zopet kesajmo.

18. Zakaj naj se še kesamo in spovedujemo že skesanih in spovedanih smrtnih grehov?

Samo malih grehov se je težko odkritosrčno kesati, kesanje pa pri spovedi mora biti.

Pomoč zoper težkoče.

19. Ali vsakdanje sveto obhajilo ni preveč?

Ne! Božji Zveličar in njegov namestnik, sveti oče, želita tako, torej mora biti prav. — »Daj nam danes naš vsakdanji kruh!«

20. Ali pa imaš vsako jutro čas?

Če ga nimam, si ga pa vzamem. Saj je rečeno: »Iščite najprej božjega kraljestva in njegove pravice, vse drugo vam bo privrženo.«

»Marta! Marta! Veliko se trudiš, a leno je potrebno . . .« — »Kaj pomaža človeku, če ves svet pridobi, na svoji duši pa škodo trpi?«

21. Toda saj drugi tudi ne gredo?

Kaj delajo drugi, za to meni ne bo treba odgovora dajati. Moja dolžnost je, da rešim svojo dušo.

22. Kaj bodo pa ljudje rekli?

Boğu in papežu moramo biti bolj pokorni kakor ljudem.

23. Toda ti imaš kljub temu še marsikatero napako?

Ravno za to hočem pristopati k mizi Gospodovi, da se kolikor mogoče znebim teh napak. Kakšen bi šele bil, če bi redko hodil k svetemu obhajilu?!

»Pridite k meni vsi, ki ste obteženi!« . . .

»Sveto obhajilo je pomoček, s katerim se čistimo vsakdanjih napak in varujemo smrtnih grehov.« (Tridentski koncil.)

»Bolniki potrebujejo zdravnika, ne pa zdravi.« (Sv. Benedikt.)

Opomba: Seveda sveto obhajilo ni za mrtevce, — razumeš? — pač pa za bolne! Torej pozor!

24. Ali ne zasluži Kralj kraljev več spoštovanja?

Sveti Tomaž Akvinski pravi: »Boljše je, iz ljubezni prejemati sveto obhajilo, kakor iz spoštovanja ga opuščati«. To bi bilo napačno spoštovanje.

25. Ali nam ne izginejo sčasoma sladki občutki pobožnosti?

Mogoče! Toda ne gre se za sladke občutke. Kruh nasiti človeka, četudi ni sladak.

»Kdo bi umrl lakote, če nima medu?« (Sv. Ignacij.)

26. Pozneje vendar ne boš več tako pogosto hodil k svetemu obhajilu?

1. Kdo to ve?

2. Kdo pa ve, kako dolgo bom sploh živel?

3. Zda j moram biti priden, če hočem pozneje priden ostati.

»Danes, ko slišite moj glas, nikar ne zakrknite svojih src!«

»Norec! Še danes, to noč bodo tirjali tvojo dušo od tebe!«

»Človek, vaje svoje poti z mladosti, tudi v starosti ž nje ne odstopi.«

»Kar se Janezek nauči, to Janez zna!«

27. Ali nisi še premlad za vsakdanje sveto obhajilo?

Če nisem bil premlad za prvo sveto obhajilo, potem tudi nisem premlad za vsakdanje. Saj je Jezus rekel: »Pustite male k meni in ne branite jim!«

28. Potem moram pa cel dan prav resno preživeti?

Ne! kajti:

1. Sveto obhajilo ni nikaka natezalnica, ki bi nas mučila, ampak ženitovanjska gostija.

2. Kruh, ki ima vso sladkost v sebi, me naredi šele prav veselega.

»Veselite se! Še enkrat vam rečem: Veselite se!« (Sv. Pavel.)

»Služite Gospodu v veselju!« (David.)

»Poskusite in poglejte, kako sladak je Gospod!«

29. Kaj pa, če ne čutiš nikakega hrepenenja po sveti hostiji?

Opomba. Ta katekizemček — če bi ga kje zaželeli — bi se lahko dal tudi posebe tiskati.

Potem pojdem še tem bolj k svetemu obhajilu, da vsaj dobim lakoto po tem angelskem kruhu.

»Blagor jim, ki so lačni in žejni..., kajti nasičeni bodo.«

30. Ali ni nevarno, da pogosto sveto obhajilo postane samo navada?

Gotovo! Toda dobra navada je čednost. Da ne postane slaba navada, pred tem me varujejo čisti namen in pobožne obhajilne molitve.

Opomba: Zajutrek je tudi navada in vendar se ž njim hranimo. Ravno tako je z dušno jutranjo hrano.

31. Ali ne občutiš ravno ob dnevih svelega obhajila hujših skušnjav?

To je dobro znamenje! Hudobni duh takrat ravno besni nad menoj. Toda čim več bojev, tem več zmag!

»Bog ne dopusti, da bi bili skušani nad naše moči.«

»Vse premorem v njem, ki mi daje moč!«

To si Ti, moj Jezus!

Prvi, ki natrosi v jutro tisoč zlatih sreč pred me,
prvi ki pozdrav mi vrne,
ki pogleda mi v srce:
to si ti, moj Jezus.

Prvi, ki z besedo milo proti se mi prismejlja,
prvi, ki se z mano sklene,
vlije v dušo pol neba:
to si ti, moj Jezus.

Prvi, ki me ljubko vpraša:
»Kaj želiš, otrok, povej?«
Prvi, ki je z mano dober,
ki v ljubezni nima mej:
to si ti, moj Jezus.

Prvi, ki me potolaži,
če srce mi krvavi,
prvi, ki z ljubečo roko tiho solzo ohladi:
to si ti, moj Jezus.

Prvi, ki ob sreči moji sam raduje se z menoj,
ki smehljaj s smehljajem vrača v sreči, tuži ves je moj:
to si ti, moj Jezus.

Prvi, ki ob vsakem padcu proži roko mi v objem,
prvi, ki skesano solzo potočiti smem ob njem:
to si ti, moj Jezus.

Prvi, ki v bolesti smrtni bo otroka obiskal,
ki bo v hostiji deviški v zadnjem boju me krepčal:
to boš ti, moj Jezus.

Prvi, ki v višavah zvezdnih srečalo ga bo oko,
prvi, prvi in edini,
ki odprl mi bo nebo:
to boš ti, moj Jezus.

VI. Elizabeta.

Češčenje svetega Rešnjega Telesa v habsburški cesarski hiši.

Po vseh delih sveta se brezštevilna krščanska srca veselé obširnih priprav, ki se vrše po Avstriji in drugih katoliških deželah za veličastno proslavo sv. Rešnjega Telesa na cesarskem Dunaju mesca septembra. Ta evharistični kongres bo brezdvomno prekosil prejšnje podobne prireditve. Sijaj kongresa pa bo povzdignil cesar sam, ki je prevzel protektorat nad kongresom ter se bo s celo cesarsko hišo udeležil proslave. S tem pa bo naš vladar posnemal le zglede svojih prednikov iz habsburške rodbine, ki so se odlikovali z živo vero in ljubeznijo do presv. Rešnjega Telesa. Naj sledi le nekaj spodbudnih črtic.

Kdo ne pozna Rudolfa Habsburškega, rimsko-nemškega cesarja (1273 do 1291), začetnika naše cesarske rodbine ter njegovega izrednega spoštovanja in ljubezni do sv. Rešnjega Telesa? Ko je bil pobožni vladar nekoč na lovu, začuje naenkrat glas zvončka, ki je naznanjal, da nese mašnik Telo Gospodovo kot sv. popotnico umirajočemu človeku. Hipoma skoči globokoverni grof s konja, poklekne, se odkrije ponižno ter se globoko prikloni. Ko pa opazi, da začenja mašnik sezuvati čevlje, hotoč prebresti deroč potok, ga prime za roko ter posadi na krasno opremljenega konja in mu položi uzdo v roko; obenem mu veli, naj hiti, da ne zamudi svoje dolžnosti. Ko mašnik po končanem sv. opravilu privede konja grofu nazaj, mu odgovori grof, poln žive vere: »Obvaruj me Bog, da bi še zasedel konja, ki je nosil mojega Gospoda in Stvarnika; obdržite ga za cerkvena opravila!« Ganjen od tolike ponižnosti in vernosti je mašnik sprejel dar, želeč pobožnemu knezu, naj mu mili Bog povrne v obilni meri njegovo ljubezen in spoštovanje do najsvetejšega Zakramenta. Ta zares ganljivi dogodek je ovekovečil prvak nemških pesnikov, Friderik Schiller, v svoji baladi »Grof Habsburški«.

Kakor njegov veliki prednik, tako je tudi rad hodil na lov cesar Maksimilijan I. (1493—1519). Ko je nekoč še kot mladenič v zgornji inški dolini hitel za bežečim divjim kozlom, je v strmem skalovju takoimenovane Martinove stene tako zašel, da ni znal več pota najti ne nazaj, ne naprej. Kljub njegovi neustrašenosti spreleti neka groza mladega cesarjeviča, ko se je videl tako zapuščenega med nebom in zemljo. Spremstvo ga opazi v nevarnem položaju, pa mu ne more pomagati. Maksimilijan spozna, da ni upanja rešitve

več, se vda v voljo božjo ter daruje Bogu svoje mlado življenje. Zapiše na košček pergamenta besede: »Pokličite mi duhovnika, da me še blagoslovi s presv. Rešnjim Telesom, ker ne morem prejeti svete popotnice«; nato vrže list v nižavo. Kmalu nato prihiti iz bližnjega Zirla mašnik z Najsvetejšim, obdan od moleče in jokajoče množice. Ko ugleda cesarjevič v solnčnem blesku lesketajočo se monštranco ter molitev in jok dobrega ljudstva, poklekne ter moli Jezusa Kristusa, proseč ga srečne smrti. Toda glej, mahoma stoji pred njim mladenič v kmečki noši, veleč mu: »Gospod, katerega ste klicali, živi in vlada; poslal me je, da Vas rešim; hodite za menoj!« Maksimilijan se opre na roko nepoznanega vodnika ter stopa varno po navpični steni v dolino; ko dospe v nižavo, ga ljudstvo veselo in navdušeno pozdravi. Nepoznani vodnik pa hipoma izgine. Pač mu je v monštranci skriti Bog poslal v silni nevarnosti angela, ki je vernega cesarjeviča preko navpične stene srečno otel. Vsi so poklekli ter iz srca hvalili Vsemogočnega za čudovito rešitev.

Izredno je častil in ljubil sv. Rešnje Telo tudi cesar Karol V. (1519—1556). Ko se je leta 1530. v slovesnem sprevedu podal na Dunaj, so ravno praznovali praznik sv. Rešnjega Telesa. Pobožni cesar odloži ves cesarski sijaj ter ukaže, naj se vsa čast skazuje Kralju vseh kraljev, ki je zakrit v najsvetejšem Zakramentu. Veličastne procesije se udeleži cesar z vsemi princji in velikaši, ki so vsi nosili goreče sveče. Vsak dan je bil ta mogočni cesar pri sv. maši, pri kateri je molil tako iskreno, da je bil vsem v spodbudo. Ko mu je nekoč med sv. mašo došlo sporočilo, da želi poslanik tuje države z njim obravnavati v važni zadevi, mu je sporočil cesar, »da v trenutku ne more z njim govoriti, ker je v avdijenci pri svojem najvišjem Gospodu«. Ko je pri Paviji zmagal francoskega kralja Franca I. ter ga vzel, je odklonil vse druge slovesnosti ter ukazal, naj se priredi Vsemogočnemu v zahvalo veličastna procesija s sv. Rešnjim Telesom. Ko je veliki vladar opešal, se je podal v samostan sv. Justa, da se pripravi na smrt; z veliko pobožnostjo je prejel sv. popotnico, na kar je vskliknil lepe besede: »Moj Gospod Jezus! Ti bivaš sedaj v meni! Daj, da bom prebival tudi jaz kmalu pri tebi!«

Brat in naslednik Karola V., cesar Ferdinand I. (1556—1564) se je z veliko po-

božnostjo udeleževal procesij s sv. Rešnjim Telesom ter naglas prepeval cerkvene pesmi.

Verna cesarica Marija Avstrijska (1564 do 1576), soproga Maksimilijana II., je vcepila v srca svojih otrok veliko ljubezen in spoštovanje do najsvetejšega Zakramenta; zato so pa tudi njeni sinovi živeli zgledno ter delali pobožni cesarici mnogo veselih ur.

Nadvojvodinja Ana Katarina (1585 do 1621), vnukinja cesarja Ferdinanda I., ki je bila obdarjena z izrednimi dušnimi vrlinami, se je odlikovala s svojo pobožnostjo do presv. Rešnjega Telesa. Poklicala je dva kapucina, izvrstna pridigarja, ter jima naročila, naj z vso gorečnostjo govorita o največjem Zakramentu, da bi tako poživila vero v evharističnega Zveličarja in bi vsa srca zanj zagorela. Ko ji je umrl pobožni soprog, se je podala v samostan, da je bivala nemotena v bližini zakramentalnega Jezusa. Le to jo je veselilo, ako je mogla zidati in lepšati cerkve in kapele.

Nadvojvoda Maksimilijan (1599 do 1618) je vladal tirolsko deželo v nevarnih časih; žugale so od vseh strani krive vere. Zato je pobožni vladar deloval z vsemi močmi, da ohrani in utrdi vero v srcih svojih podanikov. Ustanavljal je samostane ter je rekel večkrat: »Redovniki molijo vedno pred tabernakelnom; zato so pa tudi najmočnejša in najbolj izurjena armada proti sovražnikom moje dežele in mojega ljudstva«. Ako so mu njegova opravila dopuščala, je premolil cele dneve, pa tudi cele noči pred tabernakelnom v kapucinski cerkvi v Inomostu. Sezidal si je poleg cerkve celico, da se je ondi nemoten pripravljal na sveto obhajilo.

Iskreno je ljubil najsvetejši Zakrament cesar Ferdinand II. (1619—1637), ki je sezidal kapucinski samostan v Celju in počiva v Gradcu. Ko je nekoč na konju srečal mašnika, nesočega sv. popotnico, je skočil s konja ter klečé počastil Zveličarja. Nato je moleč spremljal mašnika tje do bolnikove hiše ter se udeležil sv. opravila. Ko je zapustil cesar revno kočjo, je spregovoril duhovnik bolniku: »Veselite se, dva kralja sta danes prišla k vam: nebeški kralj Jezus Kristus, naš Gospod, ter Ferdinand, kralj češki«. (Postal je namreč Ferdinand šele pozneje cesar.) Kaj rad je spremljal procesije sv. Rešnjega Telesa ter svetil z gorečo bakljo. Primerilo se mu je nekoč, da mu je zaradi tega otekla roka. Ko se je kljub temu zopet drugi dan hotel udeležiti procesije, ga je opomnil neki dvornik: »Vaše Veličanstvo ne bo smelo nositi baklje«; toda pobožni vladar mu je odgovoril: »Saj imam še drugo roko«. In šel je zopet z bakljo za Najsvetejšim. Vsak dan je

bil navzoč pri dveh svetih mašah; vsako nedeljo je hodil k sv. obhajilu. Na predvečere se je navadno postil. Ko se je bližal mizi Gospodovi, mu je žarelo lice božje ljubezni; tako goreče je molil.

Cesar Ferdinand III. (1637—1657) je izvolil najsvetejši zakrament za variha svojih armad. Ko so Švedii oblegali mesto Regensburg, je ukazal, naj se vrši v taborišču procesija s sv. R. T. med zvoki vojnih godb in gromenjem topov. Kot drugi Jozue se je pod varstvom Vsemogočnega podal v boj in — Gospod bojnih trum je podelil njegovemu orožju zmago. Sovražnik je sramotno pobegnil.

Velika cesarica Eleonora, soproga Leopolda V., je vedno klečala med sv. mašo. Nekoč so jo opomnili, naj sede, da se preveč ne utruji. Toda blaga kneginja je odgovorila: »Kako to? Noben moj dvornik se ne drzne sesti vpričo mene; in jaz grešna stvar naj sedim v pričujočnosti Zveličarja, ki se zame daruje?« Ta bogoljubna cesarica je nekega dne hipoma oslepela pri sv. maši, ravno ko je pri povzdigovanju molila sv. hostijo. Ko so jo radi te nesreče pomilovali, je odgovorila: »Kar se je zgodilo, je prav! Ne želim več videti. Moj zadnji pogled se je obrnil na sv. hostijo; v tem umrljivem življenju pač ne morem videti še kaj večjega in lepšega.«

Lepo se je odlikovala slavna cesarica Marija Terezija (1770—1780) po izredni ljubezni do najsvetejšega Zakramenta. Ta mogočna vladarica, ena najslavnejših, kar jih je sedelo na prestolu, je z lastno roko izdelovala z zlatom in srebrom umetno vezene cerkvene obleke. V mnogih avstrijskih cerkvah še dandanes kažejo sv. oblačila iz njene roke. Pri obilnih poslih je vendar našla še čas za vsakdanjo sv. mašo. Ob nedeljah in praznikih pa se je s svojim cesarskim soprogom, z otroci in celim dvorom udeleževala službe božje v javnih cerkvah, tako na Dunaju, v Pešti, v Prahi in Inomostu, kjer je slučajno bivala. Hotela je s tem dajati ljudstvu lep zgled. V pogostem sv. obhajilu je iskala ta toliko preskušena cesarica moči, da je mogla svoje težke dolžnosti vestno izpolniti.

Tudi v Španiji, kjer so vladali Habsburžani skoraj 200 let, so se odlikovali ti pobožni vladarji s svojo ljubeznijo in vdanostjo do sv. R. T. Udomačila se je ondi ta-le navada: Ako član kraljeve rodbine sreča mašnika s sv. popotnico, stopi iz kočije ter povabi duhovnika, naj sede vanjo; sam pa gre peš za Najsvetejšim. In množice navadno posnemajo prekrasni zgled in obhajilo k bolniku se raz-

Procesija pri Sv. Jakobu v Ljubljani.

vije v krasno proslavo Vsemogočnemu, ki biva skrit v neznatni podobi kruha.

Posnemajoč svoje slavne prednike spremelja tudi naš cesar procesije sv. R. T., obdan od članov cesarske hiše ter ministrov in dostojanstvenikov. Tako lepe procesije sv. R. T. ne najdeš drugje kot na cesarskem Dunaju. Letos je z veseljem sprejel protektorat nad bodočim kongresom ter dovolil, da se sme

sklepna proslava sv. R. T. ob koncu kongresa vršiti na tako imenovanem »trgu junakov« pred cesarsko palačo. Habsburška cesarska rodbina je res lep zgled, kako treba častiti in ljubiti najsvetejši Zakrament. Krščansko ljudstvo, posnemaj ta zgled svoje vladarske hiše, imej živo vero do Jezusa, skritega v sv. hostiji ter ga ljubi z vso močjo, da mu tako povračaš njegovo neskončno ljubezen!

Spomini.

Bron izliva svojo pesem
iz zvonika temnih lin...
Jezusa neso po mestu...
V duši vstaja mi spomin.

Bela, šopek rož na glavi
sem ga spremljala ta dan,
vse nad mano in krog mene
bil je le en spev glasan.

Da je takrat dušo polnil
zlatih sreč zaklad bogat,
da je k Jezusu me vleklo,
vem zdaj bolje kot takrat.

In še nekaj! Ni li bilo
Rešnjega Telesa dan,
ko je prvič me zasnil,
me poklical v samostan?

O, zato je meni drago,
kar zvonovi govore;
pravijo, da takrat našla
najbolj blago sem srce.

Draga mi je vsaka salva,
ki doni nad mestom krog,
govoreč z besedo glasno:
»Glej, kako te ljubi Bog!«

Zdaj ga spremljati ne morem,
saj iz celice ne smem. —
Pa po kaj? Saj je pri meni,
tiho ž njim v nebesa grem.

M. Elizabeta.

Apostol Marijin.

(Dalje.)

Vsak, ki je poznal mladega Jurija Belanžeta, je bil prepričan, da ga Bog kliče v duhovski stan. On sam je z vso dušo hrepenel po njem. V svoji ponižnosti je imel seveda ta pomislek: ali ima za ta vzvišeni stan potrebnih zmožnosti in čednosti. Njegov spovednik mu ga je hitro pregнал. In tako je bil mesca septembra 1879. sprejet v duhovsko semenišče v mestu Arras (izgovori Arà).

Njegova pobožna mati ga je spremila prav v semenišče. Hotela je s tem pokazati, da ga iz celega srca daruje Bogu in njegovi sveti službi. Sin je razumel njene tihe namene, pa se je tudi sam iz vse duše daroval Bogu.

Nenavadno zadovoljnega in srečnega se je počutil med tihimi semeniškimi zidovi. Zdelo se mu je, da je novo solnce sreče posijalo na njegovo dušo, ki je hrepenela po vsem lepem in blažem. In kakor v toploti

pomladanskega solnca klije cvet za cvetom, tako je tudi njegova duša v tihi zadovoljnosti s svojim poklicem poganjala čednost za čednostjo. Razodeval je veliko požrtvovalnost in zatajevanje samega sebe, veliko gorečnost za božjo čast in zveličanje duš, živo vero v previdnost božjo v vseh dogodkih človeškega življenja, zlasti pa gorečo ljubezen do presvetelega Rešnjega Telesa in do Matere božje.

Saj sta pa tudi zadnji dve pobožnosti najprikladnejši za vsakega duhovnika in za vse one, ki se pripravljajo na duhovski stan: ljubiti Kristusa Gospoda, ki ga kliče vsaki dan z neba in občuje ž njim kot prijatelj pri oltarju; ljubiti preblašeno Devico Marijo, Mater tega svojega najboljšega prijatelja in gospoda, ki ga je rodila telesno. Duhovniki pa ga takorekoč rodimo zakramentalno. Koliko podobnost med Materjo Gospodovo

in duhovnikom! Pa zato se ji spodobi od naše strani podobna ljubezen, kakor je bila Jezusova.

Pogosto je obiskoval Jezusa v najsvetejšem Zakramentu vsaj za nekaj hipov. Imel je navado reči: o, ko bi imeli v semenišču svoje starše tako blizu kot Gospoda in bi nam bilo dovoljeno vsak dan za nekaj minut jih obiskati, bi ne bil nihče tako brez srca, da jim ne bi izkazal svoje ljubezni s temi kratkimi obiski. V tabernakeljnu pa je on, ki nam je več kot oče in mati. Kdo bi torej njemu odrekel to, kar bi bilo grdo odreči očetu in materi?!

Tudi ponoči, kadar se je prebudil, je imel navado s kratkim zdihljajem pozdraviti presveto Rešnje Telo. Kadarkoli je pri slovesni sv. maši stregel kot akolit ali pozneje kot dijakon in subdijakon, se je vedno čutil posebno počaščenega in je imel za posebno milost, da je smel biti v taki bližini s svojim Bogom v najsvetejšem Zakramentu.

Na Marijo je vedno mislil, kakor dober sin na svojo rodno mater. Vsak njegov zvezek je na prvi strani nosil napis: »Naši ljubi Gospe presv. Srca!« Njej je daroval ves svoj trud in se večkrat nakratko njej daroval z besedami: »Tuus sum ego, Virgo Maria« — »Tvoj sem ves, o Devica Marija«.

Hrepenel je po apostolskem delovanju. To pa je nemožne, ako človek nima zaupanja tistih, med katerimi deluje. Zaupanje pa si človek pridobi s prijaznostjo in sočutjem do bližnjega. Zato se je vadil v potrebnih lastnostih že v semenišču. Vkljub svoji resni naravi je skušal biti iz srca vesel in prijazen z vsemi svojimi tovariši ter se je zanimal za vse njihove še tako malenkostne zadeve. Ni bilo brez uspeha. Bil je pri vseh priljubljen; zato je že kot bogoslovec dosegel med svojimi tovariši marsikaj dobrega s pametno besedo o pravem času, še več pa z lepim zgledom.

Študiral je nekoliko lažje kakor na gimnaziji, a še vedno težko, toda pridno. Za geslo si je izvolil besede: »Quod agis, age!« Po slovensko bi rekli: »Kar delaš, delaj z vneto!« O njegovi pridnosti pričajo njegovi zvezki, ki so se dosedaj ohranili. Polni so zapiskov in praktičnih opomb. Vendar kljub njegovi veliki pridnosti ne moremo govoriti o kakih odličnih uspehih, ker so bili pač mnogi drugi veliko bolj nadarjeni kot on.

Storil je svojo dolžnost v polni meri in imel za to prav gotovo odlično zasluženje pri vsevednem Bogu, ki mu ostane celo večnost. Pač pa je bila enoglasna sodba vseh bogoslovcev, njegovih profesorjev in vzgojiteljev: Belanže stori med vsemi največ, da si izobrazil srce s čednostjo in bogoljubnostjo.

In olika srca je vredna še veliko več kakor olika uma. Olikan razum brez olike srca je snežena gora, ki se lesketa, a ne greje. Olikano srce, četudi z manjšo izobrazbo duha, je oženj, ki ne sveti samo, ampak tudi greje. — Slavni škof Keppler pravi lepo: »Možje srcá prestvarjajo svet. Taki so bili med drugimi sv. Frančišek Saleški, priprosti sv. Frančišek Asiški, sv. Karol Boromejski, sv. Vincencij Pavlanski, Don Bosko i. dr. — Bili so dobrotljivi možje, ki so časom in narodom vtisnili pečat svojega dobrega srca.« — Eden takih mož pa je bil tudi Jurij Belanže. O tem nam bo priča njegovo delovanje v življenju.

Tako so mu med naporim učenjem in plemenitim prizadevanjem za pravo čednost hitro potekali dnevi in tedni, mesci in leta. In približal se je vendar enkrat 12. julij 1885, slovesni dan njegovega mašniškega posvečenja.

O vseh prejšnjih posvečenjih si je sestavil pobožne zapiske, kjer je izlil svoje srce, polno hvaležnosti do Boga in Marije. O mašniškem posvečenju pa ni ničesar zapisal. Srce mu je bilo prepolno nepopisljive blaženosti, da je ni mogel popisati in najti zanjo primernih besedi. Veliko srečo moremo le občutiti, popisati je ne moremo. — Leta in leta pozneje pa mu je vendar prišla iz srca kaka beseda, ki je pričala o tedanjih njegovih občutkih.

Kadarkoli je šel mimo stolne cerkve v Ará, se je odkril s posebnim spoštovanjem in rekel s presunljivimi besedami svojemu spremljevalcu: »V tej cerkvi sem bil jaz posvečen za duhovnika«. Spoštovanja, hvaležnosti in ponižnosti, ki je zvenela iz teh besedi, ni mogoče dopovedati.

Nekoč drugič je rekel v neki pridigi: Ko sem bil na veke posvečen za duhovnika, sem vprašal Gospoda: »Gospod, kaj naj ti dam za veliko dostojanstvo, ki si mi ga podelil in za milosti, s katerimi si napolnil mojo dušo?« In Gospod mi je odgovoril, kakor odgovarja vsakemu duhovniku: »Daj mi dušo!« — Kako je on to nalogo vršil, bomo videli prihodnjic.

M. Štular.

(Dalje prihodnjic.)

Dnevnice v čast brezmadežno Spočeti.

V »Družbenik Marijin« so se lepo podale tudi male dnevnice ali vsaj večernice Matere božje. A svetopisemski psalmi, ki se molijo pri teh dnevnicah, so brez razlage težko razumljivi. Zato so se namesto težkih psalmov vzele rajši neke latinske dnevnice v verzih in se dale posloveniti. Prestavila sta jih pa dva pesnika: ene so v knjižici, druge pa tukaj. (Zložil jih je kapucinski kle-rik Fr. Mavricij v Gorici.) Pri raznih prireditvah Marijinih družb se večkrat potrebuje kaj takega. Nauči se n. pr. lahko 8 družbenikov ali družbenic vsak po eno himno in jo deklamira pred kipom Matere božje.

Zornice.

Zemlje in nebes Gospa,
bodi nam pozdravljena!
Slava ti, devic Devica,
svetla jutranja danica!

Polna božje milosti,
jasna luč nebeška si;
vedno milostna Devica,
ti nam bodi pomočnica!

Za ubogi zemski rod
sklenil večni je Gospod,
da boš ti, Devica mila,
mu Besedo porodila.

ki je z njeno pomočjo
vstvaril zemljo in nebo;
ti, brezmadežna nevesta,
si ostala njemu zvesta.

Hvalnice.

Modra, blaga ti Gospa,
bodi nam pozdravljena,
tempelj božji, hiša sveta,
ki brez greha si spočeta.

Z grehom se rodi zemljan,
tebi pa je nepoznan;
čista si v spočetju bila,
preden si se porodila.

Mati, vseh živečih ščit,
in svetnikom jasen svit,
Jakobova si danica,
angelov gospa, kraljica.

Pred teboj beži namah
satan kot pred vojsko plah;
v tvoj pristan nam skozi valove
ladja varno naj priplove!

Prva ura.

Salomonov zlati tron,
krzno, katero Gedeon
videl je blesteti v rosi,
kadar zora barve trosi.

Mojzesov si grm goreč,
Samsonov si med dišeč,
palica, ki zelenela,
Aronu se razcvetela.

Jesusova božja čast
in Očetova oblast
sta sklenili, da rodnica
božja bo samó — devica.

Na noben nikdar način
v njeno srce božji Sin
grehu vstopa ni dovolil,
ker jo je za mater 'zvolil.

Tretja ura.

Sveta, blažena Gospa,
bodi nam pozdravljena!
Tempelj svete si Trojice
in najlepši zgled device.

Tužna srca razvedriš
in veselje jim deliš;
ti si palma potrpljenja,
cedra čistega življenja.

Ti si blagoslovljen vrt.
Sinu božjemu odprt;
ti si madeža oteta,
čista hči Boga Očeta.

Mesto polno milosti,
pot, ki v sveti raj drži;
o Devica mila, draga,
tebe nikdo ne preмага.

Šesta ura.

Močno mesto, trden grad,
ob katerem vsak napad
je zaman, saj ti trdnjava
Davidova si in slava.

Že v spočetju vsak tvoj bip
bil ljubezni je utrip;
ti si kači glavo strla
in nebeški raj odprla.

Ti junaška si gospa,
Júditinega duha;
ti Abízag zala, mila,
ki si Davida redila.

Za Egípt Rahele sin
bil najdražji je spomin;
tvoj pa je Boga utešil,
ko je s križem svet odrešil.

Deveta ura.

Zdrava, ura iz višin,
kjer je za deset stopinj
solnčna senca se vrnila,
ko Sinú si porodila.

Bog zapustil je prestol
in na zemljo prišel dol,
kjer je hodil pot pokore,
da zemljan spet v raj zamore.

O Marija, rajski cvet,
žarek, v božjem ognju vnet.
najmilejša zlata zarja,
prosta vsakega viharja.

Limbar beli in cveteč,
kači smrtonosni meč,
luna, ki nas razsvetljuje
in nevarnosti varuje.

Večernice.

O, najslavnejša Gospa,
ki kraljuješ vrh neba,
kamor tudi naša duša
enkrat srečno priti skuša.

Pa kako? Od samih zmoč
je tak temna naša pot
in nebo tako visoko;
o, podaj nam svojo roko!

Glej, brez tvoje pomoči
prišel v raj še nihče ni:
Ker si ti, o Mati zlata,
do nebes edina vrata.

Torej tu na zemlji luč,
tamkaj pa nebeški ključ
bodi ti nam, o Devica,
zemlje in nebes Kraljica!

Sklepnice.

Bodi nam pozdravljena,
mati vsa brezmadežna;
venec zvezdic te opleta,
milostna Kraljica sveta.

Bolj kot angelom obraz,
tvoj blesti se zlati kras;
Kralj te, ljubljeno Devico,
je posadil na desnico.

Daj nam priti v sveti raj,
prosimo te, Mati, zdaj;
dasi smo te razžalili,
vendar nam pomagaj v sili!

in odpri nebesa nam,
da pri tebi bomo tam;
tvoja roka naj pripelje
kmalu v večno nas veselje!

Tončkova smrt

ali: **Ne navezuj srca!...**

Slika. — Spisal P. P.

1.

Bil je dečko pri štirih letih; ljubek in pri-
kupljiv, živ in nedolžen. Moj Bog, kdo bi ga
ne bil ljubil! In Rozala je imela samo tega!
Kako bi ga ne bila ljubila!

Da, ljubila ga je tako zelo in tako otročje,
da se je sosed, stari Mihola, zroč skozi okno,
moral navzlic svoji resnobi nasmejati, meneč:
»Saj je sama kakor otrok! Ti leta za njim in
nori ž njim kakor za stavo!«

A ko se mu je zdelo otročarij le preveč,
je zamajal Mihola z glavo in si mislil: »Prav
je, da ima rada otroka; saj je mati.. A zdi
se mi, da mora vsaka reč imeti svoje meje.

Tudi takole izkazovanje ljubezni ni da bi šlo
čez vse mere. Otrok ni Bog.«

In spomnil se je Mihola, da je čul že par-
krat, kako je sosedove Rozale Tonček bil
zakašljajl nekam votlo in globoko... In za-
skrbelo ga je. Kako ne; saj je bil varih otro-
kov, odkar je bilo očeta Matija ubilo tam v
Ameriki. In zaskrbelo ga je in je mislil: »Ko
bi se primerilo, da bi se bolezen razvila in bi
smrt posegla po mladem življenju... Kaj bo
počela tedaj? Kako bo prenesla ta udarec?
— Moj Bog, in vendar je vse na svetu min-
ljivo in nestalno! Ni je stvari, da bi si mogel
biti človek svest, da je ta trenutek ne bo

izgubil. In izguba je tem hujša, čim manj smo se nadejali... Ne, ni pametno, da bi kdo navezoval vse srce na to, kar je pravzaprav le od danes do jutri!»

Toda Bog ne daj, da bi kdo Rozali omenil, da otrok morda ni zdrav in da bi utegnilo priti kaj hujšega!... Ne, tega bi Rozala ne prenesla!

Kadar sta se lovila zunaj pred hišo — Tonček otrok, in Rozala tudi kakor otrok — tedaj sta kar vriskala od veselja in razposajenosti! Ne, ne! To je bilo vse preveč!

In majal je Mihola z glavo in godrnjal:

»Čemu to? Moja rajna mati, Bog ji daj dobro, vsega tega ni znala. In vendar, kdo bo rekel, da naju ni rada imela: mene in pa brata Andreja!«

In šel je z roko preko oči ter si otrl solzo z zdravega očesa. Na drugo oko je bil slep; in to mu je solzilo itak vedno.

2.

»In vendar moramo biti pripravljene na vse. Pomisli, Rozala, danes smo, jutri nas ni... Matija — kakšen korenjak je bil, ko je odhajal v Ameriko! Pa prišla je nesreča... Se vsadi v jami, voda ti nastopi in zalije — danes ga ni več... Poglej, od danes do jutri smo. In ravno to nam gre kaj rado v izgubo, kar imamo najrajši. In udarec je potem tem hujši, čim bolj smo bili navezani... Čemu navezovati srce le preveč? Vsaka stvar do prave mere!«

Mihola je namigaval. Hotel jo je polagoma pripraviti.

Toda Rozala je bila še kot otrok. Kaj je razumela, kam meri Mihola? »Mihola je star in poda se mu, ako modruje,« si je mislila.

»Ah res, Matija —« se je spomnila naposled, »ko bi Matija še živel in videl, kako je dečko zrasel in se razvil... Škoda!«

»Ampak vsi smo na tem,« je modroval Mihola, »eden se ponesreči, drugi umrje navadne smrti. Smrt pride, zamahne, — in kar je prišlo pod koso, to pade in leži na tleh... Pade tudi rahel in nežen cvet... Pripravljene moramo biti!«

»Udarec je bil« — je poudarjala Rozala — »udarec je bil, ko je bila prišla žalostna vest iz Amerike; pa prebolela sem ga... S Tončkom sem se tolažila.«

»Rozala, kaj pa ko bi fantiček...?«

»Kaj mislite, Mihola?«

»To mislim, da si navezana na Tončka le preveč! In to mislim, da fantek pokašljeje in da morda ni zdrav...«

»Ah Mihola, to ni res! To nikakor ni res!«

Zajokala je in Mihola ni mogel niti izgovoriti do konca.

»Hm! Hotel sem te pripraviti. Udarec bi se prenesel lažje. Tako pa, — kakor veš.«

3.

In prišlo je, kar je slutil Mihola in česar si ni upala misliti Rozala, Tonček je zbolel zaresno. Neko jutro je ostal v postelji in se mu ni ljubilo ne jesti, ne igrati. Oči so bile motne, sapa težka in bodlo ga je.

Rozala je prihitela k Miholu vsa prestrašena in obupana:

»Mihola, pomislite! Tonček je bolan.«

To za Mihola ni bila posebna novica, zakaj na to je bil pripravljen. Ampak za Rozalo je bilo to nekaj nenavadnega.

»Trdi, da ga peče v prsih, da ga boli glava in da ga mrazi kakor pozimi. Vstati ne more in pravi, da bo ležal in umrl... Mihola, ali je mogoče?«

»Poslušaj mene! Povem ti, kako je bilo z menoj, in potem sodi. — Na domu sva bila z bratom Andrejem, to veš. Posestvo je bilo lepo, brez dolga; in sama z Andrejem sva bila. Poznala si ga še. Deset let je tega, kar je umrl. Slaboten je bil od rojstva in oče je vedel, da za posestvo ni. Jaz sem bil mlajši; a bil sem trden in zdrav in živ in poln veselja do življenja. Oče me je bil vesel in še na smrtni postelji, ko mi je izročal posestvo, je govoril: »To me veseli, ko vidim, da prepustim posestvo zanesljivim rokam, Mihola je trden in zdrav, in dober gospodar bo Mihola...« Pa je prišla nesreča — tista neprevidnost ob streljanju, ko smo delali apnenco v gori, to veš. — In bil sem ob oko... Poglej, in Mihola je izgubil veselje, in srce, ki je poprej vrelo in kipelo, se je užalilo in postalo resno... Kaj sem pravzaprav hotel reči? Človek obrača, Bog pa obrne; že vé zakaj. Vdati se je treba! In ko se človek vda, pa je srce zopet mirno... In človek vé potem toliko bolj, da je vse na svetu nestanovitno, da torej ni, da bi se človek preveč navezal na kako stvar. Tako je. In to sem hotel povedati.«

In zopet je šel Mihola z roko preko čela, zakaj solza se je bila prikradla v zdravo oko in je hotela zdrkniti po licu.

Modre besede! Tudi brez tolažbe niso bile, to je čutila Rozala. A vendar. — Moj Bog, ali je mogoče?

4.

In vendar je bilo mogoče! Prišlo je to, česar se je bala Rozala najbolj. A k sreči je prihajalo polagoma in Rozala je imela čas,

da je pripravljala srce za zadnji udarec, ki je imel slediti...

V tistih burnih dneh, ko je ležal Tonček na postelji bled in upadel in visel med življenjem in smrtjo — v tistih žalostnih dneh, ko so lezle ure v večnost neizmerno počasi — ah, koliko je pretrpela tedaj! Ena minuta je obetala zdravje; druga je pretela s smrtjo... Enkrat je upala in se oklenila vsakega ugodnejšega znamenja; v naslednjem trenutku pa jo je upanje popustilo in žalost jo je potrla tem huje... V tistih samotnih urah ob Tončkovi postelji je bilo, da je vedno bolj razumela besede starega Mihola, ki jih je bil govoril ob Tončkovih zdravih dneh. Poprej, ko je bil fantič zdrav in vesel, so bile šle besede brez vsakega vtiska mimo srca; sedaj pa, ko so minevale ure počasi, kot bi kaplje kapljale v globino, sedaj je imela čas, da je premislila na vse strani in umela pomen besedi.

»Dà, tudi sreča na tem svetu je minljiva in nestalna. Ah, da bi že skoraj prišlo tisto, kar je stalno in neminljivo!«

Prečudno se ji je topilo srce. Ni bila obupana. Nasprotno. To, kar je poprej imela za nemogoče, to — se ji je zdelo — jo bo našlo utrjeno in pripravljeno, kadar pride. Naj pride, kar ima priti! Rana bo zazijala in zapeklo bo v srce... Toda prišlo bo nekaj, kar se bo ovilo okrog rane, kakor hladilo. In potem se bo rana zacelila in srce bo mirno in vdano...

Tako je tudi bilo.

Ko je šlo s Tončkom proti koncu; ko se je nekaj ur pred smrtjo še enkrat zavedel in poprosil vode; ko mu je dvignila glavo in je glavica omahovala semintja in je Tonček izpregovoril komaj slišno:

»Mati, ali bodo prišli še enkrat gospod? Jaz bi rad umrl.«

Tedaj mu je odgovorila s tresočim glasom, v katerem je bilo polno bridke vdanosti:

»Dà, Tonček, prišli bodo, po tebe pa bodo prišli angelci...«

In res: še tisti dan proti večeru so prišli in ga odnesli v nebesa...

Iskrice sv. Ignacija.

(Dalje.)

41. Kar moreš storiti danes, ne odlašaj na jutri.

42. Boljši je lot mirne vesti, kot 100 funtov dušne nevarnosti.

43. Takega veselja, kakor je veselje v svetem duhu, ti ne dá nobena stvar.

44. Kako grda se mi zdi zemlja, če gledam nebesa.

45. Kdor se ljudi boji, ne bo nič velikega storil za Boga.

46. Kakor kamen ne vé, kaj bo kipar naredil iz njega, kipar pa že v duhu gleda umetnino; tako največ ljudi ne slutijo, kaj bi

Bog naredil iz njih, če bi se ne ustavljali božji milosti.

47. Kdor pozabi nase, da le na Boga misli, ta ima nad seboj oko, ki vedno čuva nad njim.

48. Tudi narurni darovi pomagajo dušo zveličati, pa šele tedaj, kadar jih notranja pobožnost zdravi, okrepi in k Bogu obrne.

49. Služabnik Kristusov mora vsem vse postati, da vse pridobi za Kristusa.

50. Ne imenuj se prijatelja Kristusovega, če ti niso duše, za katere je Kristus dal svoje življenje, več kakor tvoje življenje.

Drobtine.

(Iz spisov A. Stolza. — Nabral D.)

3.

V Toulousu, velikem mestu Francoske, je stara listina, v kateri je napisano, kar se je pred dolgim časom zgodilo v tem mestu. Ta listina pripoveduje o nekem hudobnem, povsem pokvarjenem mladeniču. Ta mladenič je šel nekega večera vun na polje in je začel grozno preklinjati in zasramovati Boga. V svoji hudobiji je zašel tako daleč, da je po-

tegnil meč, ga naperil proti nebu in klical Bogu: „Bog naj me zdrobi, ako je res kak Bog in ima moč to storiti!“ In glej, kaj se zgodi! Kar prileti z neba bel list k njegovim nogam. Začuden ga pobere. Na listu je bilo v zlatih črkah zapisano: „Usmiljenje!“ Mladenič spozna usmiljenje božje in se skesa svojih grehov. Od takrat je živel sveto življenje do svoje smrti.

Kristjan! To ni pravljica, to se je v rešnici zgodilo nad vsem človeškim rodом. Mladenič je ves človeški rod, s svojimi grehi in bogoskrunstvi, beli list je božji Sin, katerega je Oče poslal nam v odrešenje. Na listu pa ni zlato, ampak njegova rešnja kri, s katero nas je odrešil.

4.

Bila je zelo pobožna gospa iz plemenite rodbine. Rada je obiskovala najrevnejše bolnike, sedela dolge ure pri njih, tolažeč jih s podporami in prijaznimi besedami. Vsako nedeljo je zbirala svoje služabnike in jim čitala o Kristusovem življenju; nikjer se ni bala, tudi pred gospodo ne, govoriti o Bogu in svetih rečeh. Umevno je seveda, da je marsikdo, ki ni rad čul o smrti in onstranskem življenju, na tihem godrnjal zoper njo. Gospa je imela hčerko, ki je imela približno 6 let. Kakor skrbna mati jo je pobožno vzgojila in otrok je rad zahajal v cerkev, pridno molil in mater ubogal. Gospa je bila nekdanj v velikem mestu, kjer se steka veliko bogatih ljudi iz vseh krajev; med temi seveda tudi takšni, ki ne verujejo ne v Boga

ne v posmrtnost. V hotelu, kjer je stanovala s hčerko, sta sedela tudi dva bogokletneža, ki sta zasramovala Boga, prečisto mater Marijo in vse svete reči. Marsikteremu gostu je bilo težko pri srcu, a nikdo se ni upal zabraniti teh bogoskrunskih govorov. Kar je rekel angelj varih nedolžni deklici: „Otrok, ti ugovarjaj in ne boj se!“ Šestletna deklica je vstala in njen nedolžni obraz je bil resen. Stopila je pred oba grešnika in je dejala: „Tako se ne govori o ljubem Bogu; to ni prav!“ — Bogokletnežema, ki nista kdove koliko let zarudela, je šinila kri v lica, ostala sta nema in plašna, kakor da bi se oglasil glas iz onega sveta. Tudi okolistoječi so se spogledali in star gospod se ni mogel več zadržati. Stopil je deklici in dejal: „Da, ljubi otrok, ti imaš prav; tako se ne govori o Bogu.“ Deklica je kmalu nato legla in umrla. Imenovala se je Lina in je pokopana v Rothernfelsu.

Kristjan! Poglej, tudi kralj David je pel: „Iz ust otrok in dojenčev si si pripravil hvalo!“ (Ps. 8. 3.) Žalostno je, ako vedo otroci več o svetih rečeh, kakor stariši in odrasli!

Zažigajte kresove pred praznikom presv. Srca Jezusovega!

V nekem listu, v katerem, se pa sedaj več ne spominjam, se je bralo, kako primerno bi bilo, ko bi se vpeljala navada, kot je na kresni večer, da bi se tudi božjemu Srcu v čast zažigali kresovi. Saj v tem božjem Srcu gori ogenj božje ljubezni do nas revnih ljudi. In Jezus je prava luč sveta, ki razsvetli človeka, ko pride na ta svet. Upati bi bilo, da

ta poziv ne bi bil brezuspešen, ker kar »Bogoljub« priporoča, se vendar le še nekaj vpoštevava. Ali bi ne bilo lepo, ko bi se posebno v tem evharističnem letu, ki je posebno posvečeno temu božjemu Srcu v presvetem Rešnjem Telesu, poleg drugega tudi s tem pokazala naša ljubezen do tega presvetelega Srca?

Prijatelj Jezusovega Srca.

Šola krščanske omike.

(Dalje.)

Sklep. Druga vadba nas je pripeljala na polje krščanske mistike, kjer se stika in križa delovanje človeško s kraljestvom duhov. Te reči so bolj temne in za vajence precej težke, pa treba je pojasniti tudi taka vprašanja, da si pripravimo pot za prihodnja premišljevanja.

1. Kje ima satan svoje glavne tabore, in kod se najbolj kaže njegovo hudobno početje?

Kristus je ustanovil sv. cerkev, kraljestvo božje na zemlji. Temu stoji nasproti kraljestvo satanovo, kakor nam priča sv. evangelij. Cerkev ima svoje bojne vrste razdeljene po vsem svetu. V Rimu je prestol papežev, dru-

god stoje škofije, župnije, cerkvene naprave in družbe, ki imajo vse to nalogo in dolžnost, da se vojskujejo za Boga, to je vojskujoča cerkev na zemlji. Pa tudi kraljestvo satanovo ima svoje tabore, vojašnice in brloge po celem svetu razstavljene.

Poglejmo za njimi!

a) Veliko moč ima dandanes na svetu tisk in časopisje. Ta reč raste pred našimi očmi grozno hitro in postaja velikanska. Imamo dobre knjige in poštene liste, a žal, da je število slabih, nevarnih in zapeljivih veliko večje.

Tukaj je prvi tabor satanov; neverno, hu-

dobno, zapeljivo časopisje, ki vedoma in z namenom trosi laži, obrekovanja in natolcevanja zoper sv. cerkev in njene služabnike. Sem štejemo tudi slabe tiskarne in bukvarne, ki z namenom tiskajo in zalačajo hudobne knjige. Nevarna gnezda satanova so tudi slabe, brezverske in prostomiselske šole.

Satan je začetnik in oče laži in prevare; on sovraži luč resnice, ljubi pa temo, zmešnjavo in goljufijo; zato so to njegove glavne trdnjave in ti ljudje njegovi najboljši pomočniki.

b) Druga satanova lastnost je napuh, upor in trdovratnost. Že v nebesih je Lucifer začel z napuhom in uporom, na zemlji ga pa nadaljuje. On hoče biti vrhovni glavar sveta, zato je rojeni nasprotnik Kristusov. Ker je katoliška cerkev vidno kraljestvo božje na zemlji, gre satanov boj predvsem zoper njo in njene služabnike. Zatreti jo popolnoma, to je njegov cilj in konec. V ta namen pa zlasti potrebuje pomočnikov izmed ljudi; žal, da mu jih toliko goreče služi.

Vsi zgoraj naštetih pristaši iz tabora laži in obrekovanja mu pomagajo vsaj posredno k uporom s tem, da brez dokazov in zadostnih razlogov trdijo in pišejo, da se je cerkev postarala in preživela, da njeni nauki se ne skladajo s pridobitvami svetne vede, da ovira napredek ljudstva in blagostanje narodov. Ko tako omajejo zaupanje v cerkveno oblast in veljavo, gredo še dalje v hudobiji ter ljudstvu v enomer trobijo, da ni treba cerkve poslušati in ubogati, da je vsak svoboden v svojem delovanju, da mu ne more in ne sme ne škof ne kaplan kaj ukazovati.

Sadovi takega rovanja in hujskanja se kmalu pokažejo. Napuh raste, upornost bruha na dan in tla za veliko krivično nasilstvo in preganjanje so tako pripravljena. Treba je le še te uporne duhove zbrati in postaviti pod spretno vodstvo, pa se odločilni boj lahko začne. To organizacijo snujejo in vodijo hudobna društva, kakor: prostozidarji, nihilisti, anarhisti, prostomisleci in enake vrste družbe. Tudi liberalizem in socialna demokracija imata boj proti cerkvi na svojem programu; enako tudi vsa druga društva in naprave, ki stoje pod njunim vplivom in vodstvom.

Tukaj so tabori satanovi, odtod vodi vojsko zoper cerkev Kristusovo; to so peklenška vrata, ki cerkev neprenehoma napadajo, pa je po besedah Jezusovih ne bodo zmagale.

2. Satan se rad druži s hudobneži, da mu pomagajo pri njegovih hudobnih naklepih.

Po katerih znakih se morejo spoznati ti satanovi pomočniki? Vsak grešnik stoji v satanovi službi; zlasti velja to o velikih greš-

nikih; pa še med temi moramo delati razloček. Grešniki iz slabosti in nevednosti bolj prisiljeni padejo v zanjke hudičeve in se navadno skušajo rešiti; grešniki iz hudobije pa mu prostovoljno služijo, ker namenoma Boga žalijo, se cerkvi ustavljajo in ljudi zapeljujejo. Te vrste grešniki se nahajajo po zgoraj opisanih taborih satanovih; kadar nastopajo javno in očitno v teh hudobnih družbah in zvezah, jih lahko spoznamo in brž vemo, da imamo opraviti s satanovimi hlapci.

Več previdnosti pa je treba, da prav predodimo take ljudi, ako slučajno zadenemo z njimi skupaj, ako jih od daleč opazujemo pri njihovih opravilih in početjih, ko še ne vemo nič gotovega o njihovi preteklosti, o njihovih zvezah in njih verskem in političnem mišljenju. Take ljudi moramo soditi po osebnih znakih; po njihovih delih jih boste spoznali, pravi sv. evangelij.

a) Vsak puntarski duh je v satanovi službi. »Kdor cerkve ne posluša, naj ti bo kakor nevernik in očiten grešnik,« tako pravi Jezus sam. Kdor torej zaničuje, zasmehuje, zabavlja in se jezi na cerkev božjo, njene naprave in njene služabnike, ima gotovo znamenje satanovega hlapca na sebi.

Tukaj sem spadajo tudi vsi odpadniki od sv. katoliške vere, ki so navadno bolj strupeni kot Turki in pogani.

b) Vsi farizeji in hinavci, ki se spoznani krščanski resnici ustavljajo, imajo tako znamenje na čelu vžgano. Farizeji so slišali nauke Zveličarjeve in videli njegove čudeže, torej so imeli dokazov za resnico več kot zadosti, pa vendar niso verovali. Zakaj ne? »Kdor je iz Boga, posluša besedo božjo, zato vi ne poslušate, ker niste iz Boga,« razlaga Jezus. Odkod pa so taki farizeji? »Vi ste iz očeta hudiča, in hočete želje svojega očeta storiti; on je bil morilec od začetka in ni stal v resnici, ker resnice ni v njem; ko govori laži, iz svojega govori, ker je lažnjivec in oče laži.«

Vsak človek, ki vedoma rabi laži in zvijske, da ljudi moti, jim vriva zmote, prikriva resnice, jih drži v temi in prevari, je med temi hlapci hudobnega duha.

3. Kateri je prvi in glavni namen satanov in njegovih pomočnikov v tem boju?

Zatreti ime božje, ime Kristusovo med ljudmi in ropati duše ter jih pogubljati v pekel, to je njihov zadnji cilj in konec. Satan hoče biti na svetu sam gospod; vso čast in službo zahteva zase, zato ne trpi poleg sebe ničesar, kar ni v njegovi službi. Kristus je pa svojo cerkev ustanovil na zemlji prav zato, da skrbi za čast božjo in za zveličanje ljudi. Jasno je torej, da je satanu napoti, zato si prizadeva na vso moč, jo podreti, udušiti, izbri-

sati z obličja zemlje. Kdor te njegove hudobne nakane pozna, pa se mu vkljub temu vendar uda in mu pomaga vojskovati se proti Bogu in njegovi cerkvi na zemlji, ne more ugovarjati, da ne stoji v satanovi službi.

Sklep in sad cele te naše vadbe je imenitna resnica, katero si kot vodilo in pravilo krščanske omike postavimo: Nikdar potrpeti in malomarno gledati, ko satan s svojimi pomočniki bije boj proti Bogu in cerkvi Kristusovi ter pogublja duše, marveč je treba vselej in povsod se jim postaviti v bran in krepko nanje udariti.

Tretja vadba.

Vojska je bila in vojska bo ostala, dokler bo svet stal. To je gotova resnica, katera se bere v sv. pismu in katero uči sv. vera. Na eni strani je sv. katoliška cerkev, to so papež, škofje in verni kristjani združeni v kraljestvo božje na zemlji, na drugi strani je pa kralje-

stvo satanovo, to je hudobni svet, ki ga vodi in goni peklenska moč v boj proti Kristusu.

Satanovo vojsko in njegove trdnjave smo v drugi vadbi pregledali ter smo videli, da jih je veliko po številu, da so za boj vedno pripravljene, da kar goré srda in maščevanja proti cerkvi božji.

Zdaj pa pogledajmo še na drugo stran v kraljestvo božje; kako je cerkev pripravljena na boj proti satanu in njegovim hlapcem. V ta namen bomo premislili tele reči:

1. Kdo je nevidni poglavar sv. cerkve? — Kdo je vidni poglavar vesoljne cerkve na zemlji? — Kateri so njegovi prvi pomočniki?

2. Kako je sestavljena vojskujoča cerkev, ako primerjamo njeno ustavo z organizacijo države ali vojske?

3. Kateri so vojaki Kristusovi; kako so porazdeljeni v svoje vrste in oddelke; kakšno imajo orožje; kako se urijo za boj?

Kaj je „Slovenska Straža“ in kaj je naša dolžnost?

»Slovenska Straža« je društvo, ki ima naše sovenske meje braniti, da nam ne vzame slovenske zemlje tujec, da nas ne potujci in da ostane slovenska zemlja naša in na njej lepa naša slovenska govorica ter vera naših očetov. Zato naj bi vsak in vsaka izmed nas podpirala »Slovensko Stražo« pri njenem delu. Podpirate »Slovensko Stražo« s tem, da ji pristopite kot člani ali članice z 1 krono ali pa vsaj 50 vinarjev na leto, da kupujete blago njej v korist in da se spominjate z darovi.

Kjer še ni podružnice »Slovenske Straže«, zbere naj se Vas skupaj vsaj 25, pišite na pisarno »Slovenske Straže« v Ljubljano, ki bo vse potrebno za ustanovitev uredila in Vam pošlje tudi govornika. Povsod na pomoč zadržan slovenskim bratom in sestram. Povsod naj se dobi kdo, ki prične s tem delom!

Pri kupčijskih sklepih, pri spornih poravnah, ob zmagah pri občinskih volitvah, pri krstih, porokah, godovih in sploh pri vseh veselih in žalostnih dogodkih se z darovi spominjajte »Slovenske Straže«.

Iskre.

(Piše Angelar Zdénčan.)

6. »Tod kázní se krivica vsaka . . .« (Goethe.)

Sv. Efrem, sirski dijakon, pripoveduje sam o sebi sledečo dogodbo. Ko je bil še mlad, so ga poslali njegovi stariši nekoč po opravkih. Efrem gre in pride v gozd. Tam dobi kravo, ki je bila last nekega prav revnega moža. V mladostni razbrzdanosti začne v njo kamenje lučati ter jo podi čez drn in strn. Krava, vsa trudna in zbegana, pade v neki prepad in pogine. Efrem se za to ne zmeni nič in gre dalje. Na potu sreča moža, čegar lastnina je bila ubita krava. Mož vpraša mladeniča po kravi. Razposajeni Efrem pa moža zasmehuje in zmerja, da je bil ubogi siromak ves žalosten in pobit.

Zatem je preteklo več let in Efrema so poslali zopet starši po opravkih. Ker se je pa zamudil, ga na potu v gozdu zajame noč. Efrem se prestraši, ker ne vé, ne kod, ne kam, a na srečo dobi pastirje, ki so pasli ovce; ti ga sprejmó pod streho in prenoče. Tisto noč pa se prigodi, da napadejo volkovi čredo, jo moré in razkropé. Pastirji pa so mislili, da so to nesrečo zakrivali roparji in da je Efrem ž njimi v zvezi. Zato ga primejo, zvežejo in pred sodnika peljejo. Efrem je sicer zatrjeval svojo nedolžnost, a nihče mu ni verjel.

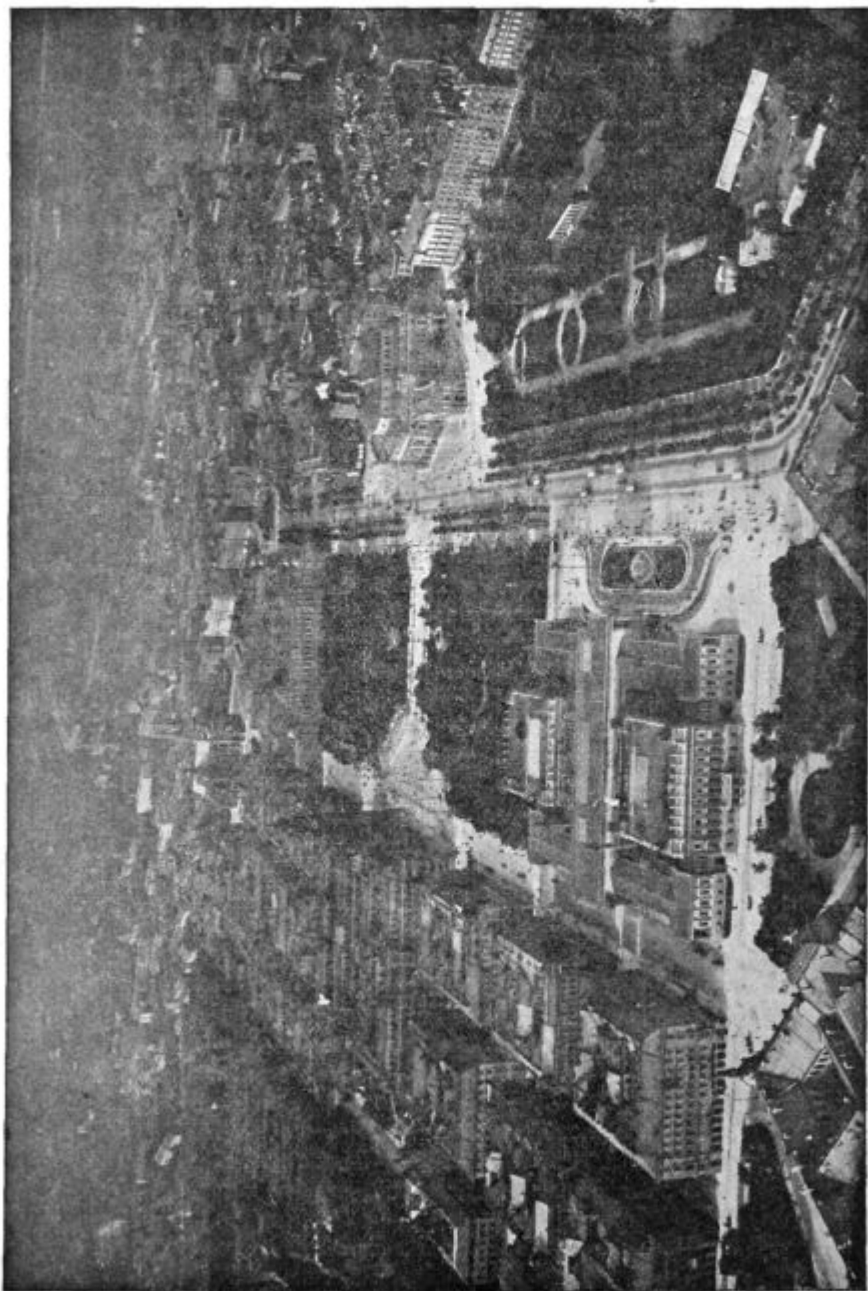
Tako prebije Efrem v ječi po nedolžnem

štirideset dni. V nesreči se spomni na Boga. Vzdihuje, prosi in moli za rešitev. Ž njim vred sta bila v ječi še dva druga jetnika: enega so dolžili uboja, drugega prešestva. Tudi ta dva sta zatrjevala svojo nedolžnost. Ko je tako Efrem neprenehoma k Bogu vzdi-

in ga še vrhutega zasramoval? Ali si tisto krivico že poravnal? Ali si naredil pokoro? Glej, tista krivica je vzrok tvojega sedanjega trpljenja, ker Bog kaznuje vsako pregreho tukaj ali tam. In dokler se ne skesaš, zastonj pričakuješ od Boga rešitve. Isto velja tudi

Pogled na Dunaj.

Tukaj imate en konec Dunaja, in sicer enega najimenitnejših delov mesta: Francev ring, na njega vnanji strani (levici) najimenitnejša poslopja: 1. državna zbornica, 2. bolj nazaj vmaknjen rotovž z visokim stolpom, spredaj park, 3. za parkom vseučilišče, 4. votivna cerkev z dvema zvonikoma. — Na desni je nasproti rotovžu dvorno gledališče, pred njim park „Ljudski vrt“, bolj na desno skrit cesarski dvor. — Do tukaj bo prišla po Ringu evharistična procesija, tukaj se zavije z Ringa noter proti dvoru. Ravno na ovinku bo velika sv. maša pod milim nebom.

hoval, se mu v spanju prikaže angel in ga vpraša, čemu je zaprt? Efrem mu pove celo zgodbo odkritosrčno in natančno. Angel mu odvrne: »Vem, da si v tej stvari nedolžen; toda ali se ne spominjaš več krivice, ki si jo storil ubogemu možu, ker si mu kravo končal

o tvojih soujetnikih. Tudi ona dva sta nedolžna v teh stvareh, katerih ju dolže, a kriva v drugih.« Tako je angel govoril in izginil.

Drugo jutro se začne Efrem pogovarjati s svojima tovarišema in ju vpraša, če nista

morda v življenju storila kake druge krivice, za katero se še nista spokorila. Prvi — obdolžen uboja — pravi: »Jaz se ne morem ničesar domisliti razen tega, da sem se nekaj sprehajal ob vodi. Tam sta bila dva, ki sta se prepirala. V jezi pa pahne tovariš drugega v vodo. Ta je sicer klical na pomoč in stezal roki, a jaz ga nisem hotel rešiti. In tako je revež vtonil. Sicer se ne spominjam ničesar, česar bi se ne bil že spovedal in spokoril.« Drugi — obdolžen prešestva — pa

pravi: »Tudi jaz se zdaj spomnim na nekaj, kar se je že zgodilo pred več leti. Takrat sta dolžila dva brata svojo sestro prešestvanja, da bi jo pripravila ob doto. Tudi mene sta podkupila, da sem pričal po krivem pred sodnijo.«

Sedaj je Efreem spoznal čudovito in strogo božjo pravičnost. Obžaloval je svojo krivico in ko je bil kmalu nato oproščen, jo je popravil, posvetil se duhovskemu stanu in umrl kot svetnik.

Cerkveni razgled

Po svetu.

Evharistični kongres na Dunaju. Po vseh večjih mestih in krajih delujejo odbori za obilno udeležbo. Taki odbori so se ustanovili n. pr. v Monakovem, Berlinu, Kolinu, Mannheimu, Manchesteru, v Rotterdamu, Parizu, Dublinu itd. Priglasila sta se že tudi kardinal Fischer iz Kolina in škof iz Metzja. — Tudi v Trstu se je sestavil odbor za evharistični kongres na Dunaju. Na čelu mu stoji princesinja Frančiška Hohenlohe, žena cesarskega namestnika; slovensko ženstvo zastopata v odboru gospodični Julka Kafol in Terezina Vičič. — Dne 24. aprila so sprejeli sv. oče Pij X. dunajske romarje. Izražali so osobito veselje, da se s tako vnemo Dunajčani pripravljajo na evharistično slavlje. Predvsem je pa častno za Avstrijo, da je cesar prevzel pokroviteljstvo. — **Udeleženci evharističnega kongresa** si bodo lahko ogledali brezplačno (s pristopnico za kongres) te-le znamenitosti na Dunaju: 1. Razstavo za krščansko umetnost v c. kr. avstrijskem muzeju. 2. Katehetsko-liturgično razstavo v c. kr. dvorni knjižnici. 3. Arzenal z vojnim muzejem. 4. Obadva dvorna muzeja. 5. Zakladnico v cesarski hiši. 6. Več drugih muzejev in galerij. 7. Menažerijo v šenbrunu. Podrobnosti bodo popisane v kažipotu po Dunaju, ki ga dobi vsak priglasišec.

VI. mednarodni marijanski kongres v mestu Trier (od 3. do 6. avgusta) bo skrbel tudi za praktične razgovore. 1. Češčenje prečiste Materje božje je nujna potreba današnjega časa: a) da se poživi vera in ljubezen do božjega Zveličarja — po Mariji k Jezusu; b) da si mladina ložje ohrani čistost in da hrepeni po npravnem življenju; c) da se okrepi cerkveni duh med katoliškimi lajki. 2. Rožni venec; pomen in blagoslov te molitve. 3. Prava pobožnost do Device Marije. 4. Marijino češčenje v družini, šoli, v semeniščih, v društvih.

Za 59. katoliški shod nemških katoličanov, ki bo v dneh od 11. do 15. avgusta, so razposlana vabila. »Ta shod bodi zopet studenec, iz katerega bodo nemški katoličani zajemali nove moči, da bodo mogli kljubovati nevarnim viharjem, da bodo zopet krepko nastopili za blaginjo svete Cerkve in za koristi domovine.«

»Titanik«. Po vsem svetu je postalo to ime domače in znano, saj zadnji mesec ni bilo o nobeni reči več govorjenja, nego o nepričakovani nesreči največjega, najdragocenejšega in najlepšega parnika angleške družbe White Star Line z imenom Titanik (velikan), ki je vozil preko Anglije v Severno Ameriko, pa se je potopil, ker je trčil skupaj s plavajočo ledeno goro. V hladnih valovih je našlo prezgodnji grob okroglo 1600 ljudi, med njimi kakih 6 večmilijonarjev. V čolnih bi si bilo rešilo še morda dokaj potnikov življenje, toda menili so, da tako moderno prirejenemu velikanu, kot je bil Titanik, ne more nobena stvar do živega; toda... Pri taki nesreči šele prav spoznamo, kako je delo človeških rok le nepopolno, kaki revčki smo nasproti zemeljskim silam. A pustimo premišljevanje o škodi, o nesreči, o potopljenicah!... O teh stvareh so dovolj pisali drugi časopisi. Vprašati se hočemo rajši, kaj bi mi storili, ako bi se bili vozili s Titanikom?... Vprašajmo še poprej, koliko je bilo na Titaniku katoliških vernikov, ki so ohranili hladno zavest ter mislili v neizogibni smrtni nevarnosti na to, kar je najpotrebnejše, na svojo dušo? Koliko jih je bilo, ki so obujali popolni kes, ki človeka opraviči pred Bogom; dasi ima vest obteženo s smrtnimi grehi? Koliko jih je bilo, ki so bili o tem sploh poučeni; koliko, ki se niso pogrezali v globočino v obupnosti? To premislimo in si zapomnimo, da bodi vsakega človeka prva skrb, če ga doleti nagla smrt, da obudi v srcu popolni kes. Brez vaje pa to ne gre, zato poskušajmo večkrat, osobito zvečer, s to

vajo; brez koristi gotovo ne bo! — Čujemo, da sta bila na Titaniku tudi dva katoliška duhovnika kot sopotnika; ker sta ostala na krovu do zadnjega, dasi so jima ponudili čoln, sta tolažila obupajoče in potapljaajoče se potnike ter jim podelila skupno odvezo, kar je v takem slučaju dovoljeno. To je bila pač velika in edina tolažba za nesrečne žrtve Titanika. Duhovnika, ki sta nato vtonila, sta se imenovala P. Jožef Perušič, benediktinec iz Bavarskega in J. Montrilla iz Londona, star šele 32 let.

Dunaj ostane v krščanskih rokah. Pri volitvah v občinski zastop so zopet prodrli z večino dunajski krščanski socialci vkljub strastnemu pritisku svobodomiselnih in demokraških nasprotnikov, ki so jih podpirali judovski močotci in kapitalisti. Bog daj pogumnim krščanskim prvoboriteljem avstrijske prestolnice stanovitnosti in vztrajnosti! — Socialni demokratje so nazadovali od lani za 18.000 glasov!

Zavod za vzgojo misijonarjev. Od povsod iz misijonskih deželâ se čujejo prošnje: Pošljite nam misijonarjev! Toda ni moč postreči, ker manjka naraščaja. Vodstvo jezuitskega reda je ustanovilo nov zavod »Juvenat« na Freinbergu v Lincu, ki bo odprt v jeseni. Mladičji, ki bi čutili poklic za misijonsko delo, ki so zdravi na duši in telesu, naj se zglase pismeno pri vodstvu jezuitskega zavoda na Freinbergu v Lincu. Preskrbljeno je, da dobé gojenci državnoveljavna gimnazijska spričala, ako bi pozneje spoznali, da niso za ta poklic.

Ameriški katoličani. Najnovejši podatki izkazujejo v Ameriki 15.015.569 katoličanov. Prirastek zadnjega leta 319.808. Katoliških duhovnikov v Združenih državah je 17.491, cerkva pa 13.969.

I. zgornjeavstrijski shod tretjerednikov dne 17. in 18. aprila v Lincu se je prav lepo obnesel. Udeležba je bila tako številna, da se niti izdaleka ni tolika pričakovala. Razgovori in referati so bili izbrani in času primerni. Omenjamo samo nekatere: Tretji red in kongregacija; Tretji red in sv. Rešnje Telo; Tretji red in časopisje; Skrb za šoli odraslo mladino; Tretji red in skrb za bolnike itd. S tem se je hotelo pokazati, da naj se udje tretjega reda poleg tega, da sami izpričujejo delavno vero, da sami hrepene po popolnosti, bore za dobre časopise, za češčenje sv. Rešnjega Telesa, za reveže in bolnike, za mladino.

Petdesetletnica zidanja. Dne 1. maja je preteklo že 50 let, odkar je častivredni služabnik božji škof Fran Rudigier položil in blagoslovil temeljni kamen za svetišče Marije Brezmadežne v Lincu. Še kakih šest let, pa bo dragocena hiša božja povečem dodelana.

Odlikovanje. Predsednik Združenih držav Severne Amerike, Taft, je podelil vojaškemu

kaplanu Timoteju O'Keefe po desetletnem službovanju čast in dostojanstvo generalnega majorja. Katoliški kaplani imajo v armadi Združenih držav častno službo ter vplivajo zelo blagodejno na vojaštvo. Skupna armada ima zdaj 16 kaplanov.

Plemenito navdušenje so pokazali katoličani mesta Viktorija v Severni Ameriki. Kupili so sredi mesta stavbišče za novo škofijsko cerkev, ki je stalo 250.000 frankov. Stavbne stroške za cerkev, ki so znašali okroglo tri milijone frankov, so spravili skupaj v dveh letih.

Pasijonske igre so imeli ta mesec na Dunaju. Doslej so bile v navadi domalega samo v zna-

Vzeta iz »Družbenika Marijinega«. Glej stran 203.

nem bavarskem selu Oberammergau; zdaj pa je priredil za gledališče »Bürgertheater« na Dunaju P. Hildebrand novo umetniško besedilo v 14 slikah, ki je je odobril tudi kardinal dr. Nagl.

Pomnilo bodo belo nedeljo dne 14. aprila 1912 prvoobhajanci iz Francije, ki so bili sprejeti od sv. očeta Pija X. v Rimu. Bilo jih je 400 v spremstvu staršev in varihov. Sv. oče so imeli do otročičev ganljiv nagovor ter so vsakemu izročili spominsko svetinjo.

V katoliško Cerkev sta prestopila dva slovenska mladeniča Franc in Mihael Merklin, ki sta bila doslej protestantske veroizpovedi. Na god sv. Jurija ju je sprejel v sveto Cerkev č. g.

Fran Zmazek, župnik pri Sv. Benediktu v Slov. goricah na Štajarskem. Omenjena mladeniča sta ogrska Slovenca; ti naši rojaki so dobro ljudstvo, žal, da so jih v srednjem veku od vere odtrgali ogrski grofi.

Posnemanja vredno. Na Dunaju so ustanovili novo turistovsko društvo »Wanderfreude«, ki je pooblastilo svojega predsednika, naj skrbi, da bodo tisti, ki delajo ob nedeljah celodnevne izlete, mogli izvršiti svoje verske dolžnosti. Predsednik je vprašal pismeno vse župnijske urade na Dunaju, naj mu naznanijo, kdaj so po raznih cerkvah prve jutranje maše. Škofijstvo je poleg tega ukazalo, naj se opravi po cerkvah blizu kolodvorov prva sv. maša dosti zgodaj pred odhodom prvih vlakov; poleg sv. maše naj bo tudi kratek, pet minut trajajoč nagovor... Tako je prav. — No, ljubljanski izletniki se tudi ne morejo pritoževati; v stolnici je vsako nedeljo in vsak praznik sv. maša že ob štirih. Kdor hoče, lahko izvrši svojo versko dolžnost.

Pijevo društvo za razširjanje dobrega tiska (s sedežem na Dunaju) ima že 134.000 članov; od lani se je število pomnožilo za 8000. Dohodkov je bilo 129.637 kron.

Katoličani v Švici napredujejo. Pri zadnji volitvi velikega svetovavstva so v kantonu St. Gallen kljub strastnemu boju vsega liberalstva in protestantovstva priborili katoličani 87 mandatov (krščanski socialci in katoliški konservativci); liberalci so dobili 86 zastopnikov. Katoličani so napredovali za 14 poslancev; vsekako lep uspeh za protestantovsko Švico.

3000 prvoobhajancev iz vseh rimskih župnij se je poklonilo sv. očetu dne 24. marca v Vatikanu; prvo sv. obhajilo so prejeli prejšnje dni. Papež Pij X. so jih ljubeznivo in presrčno nagovorili.

Popravil je zmoto. Bivši patriarh katoliških Koptov, msgr. Kyrillos Macaire, se je povrnil zopet v naročje katoliške Cerkve. V posebnem pismu preklicuje in obžaluje svojo zmoto ter izjavlja, da je pripravljen sprejeti vsakršno pokoro, ki mu jo prisodi sv. stolica. Znaprej hoče živeti v samoti ter se bo posvetil delu pobožnosti in učenja.

Za baziliko sv. Pavla (fuori le mura) v Rimu je dovolila italijanska zbornica 140.000 lir v pokritje raznih dopolnilnih del; za bodoče je dovoljenih še 200.000 lir.

Na Portugalskem hočejo, da bi zavladalo poganstvo, kajti zdaj so pregnali zadnjega škofa msgra Edvarda Nunes za dve leti iz škofovskega mesta Evora. — Tako se godi tam, kjer katoličani pri volitvah ne store svoje dolžnosti, ampak s svojimi glasovi celo pripomorejo, da pridejo na vrhunc nasprotniki Cerkve in reda.

Krščanska dolžnost. O ganljivih zgledih krščanske zavednosti in odločnosti pri zadnjih ob-

činskih volitvah na Dunaju nam poročajo zdaj časopisi. Neki 89 letni starček se je dal v bolniškem vozu peljati na volišče ter je s svojega ležišča oddal volivnemu predsedniku listek, ki je bil na njem zapisan krščansko-socialni kandidat; poleg tega je stranki izročil po svoji skromni zmožnosti še 5 kron za volivne stroške. To so značaji!

Pred sto leti je bila zadnja katoliška cerkev v Londonu porušena, cerkvena obleka zažgana... Danes ima London zopet 133 katoliških cerkvá in kapel. Na tisoče in tisoče Angležev je sprejetih vsako leto v katoliško Cerkev.

Katoliško vseučilišče v Solnogradu je zagotovljeno, kajti društvo, ki že dolgo vrsto let zbira doneske v ta namen, razpolaga že s fondom štirih milijonov kron. Lani se je nabralo 110.527 K. Knjižnica ima že do 60.000 raznih knjig in del. — V tekočem letu je nekdo za nameravano katoliško univerzo zapustil 80.000 kron.

Po domovini.

Spremembe v ljubljanski škofiji. Prestavljen je č. g. Friderik Rodič, kaplan v Slavini, za ekspozita v Matenjo vas. — Imenovan je za župnijo Krašnja č. g. Frančišek Sparovec, župni upravitelj na Vrhpolju pri Moravčah; za župnijo Trboje č. g. Martin Štular, prefekt v zavodu sv. Stanislava; za župnijo Tunice pa č. g. Jakob Razboršek, ekspozit pri Sv. Joštu.

Iz tržaško-koperske škofije. Č. g. Anton Kjuder, župnik v Barkovljah, je postal komornik sv. očeta z naslovom monsignor. Častitamo! — Dne 23. aprila je bil umeščen za župnika v Tinjanu pri Kopru č. g. J. Budin, za župnika v Buzetu pa č. g. Flego Ivan. — Č. g. Matko Kurelič je imenovan za župnega upravitelja na Humu. — Mestni svet tržaški je imenoval za župnika na Opčinah č. g. Andreja Zink, ki je bil doslej mestni kaplan pri Sv. Vincencu v Trstu.

Odlikovanje. Skladatelj prvega slovenskega oratorija »Vnebovzetje Marije Device« č. g. P. Hugolin Sattner, župnik frančiškanske fare v Ljubljani, je odlikovan od cesarja z vitežkim križcem Franc Jožefovega reda.

† **Tomaž Rutar.** V Gorici je umrl č. g. T. Rutar, kurat v pokoju. Dosegel je starost 68 let. V svoji skromni oporoki se je spomnil raznih dobrodelnih zavodov. R. i. p.!

† **Jernej Primožič.** Dne 16. aprila so pokopali v Tržiču vpokojenega župnika č. g. Jerneja Primožič. Služboval je 38 let, tri leta pa je bil vsled bolezni v stalnem pokoju. Njegovo neumorno in nesebično delovanje je bilo znano povsod, koder je služboval. Bil je blaga, dobra, ponižna duša. Dolgo vrsto let ga je mučila huda bolezen, zato se je moral posloviti od dušnopastirske službe. Veličastni pogreb je pričal,

kako so ga ljubili nekdanji njegovi farani goričanski in njegovi tržiški rojaki. Svetila mu večna luč!

Dekan videmske dekanije na Štajerskem je postal č. g. Josip Mešiček, mestni župnik v Brežicah.

Možu — »stare korenine« naj velja ta-le skromna spominščina. Dne 25. aprila je umrl na Hotavljah Štefan Čadež, starosta župnije Trata. Pokojni oče ljubljanskega kateheta in »Bogoljubovega« sotrudnika č. g. Antona Čadeža, je o božiču nastopil 92. leto. Omenjamo samo par vrtilin pokojnega »Štefka«, ki je bil v marsičem zgled krščanskega očeta in gospodarja. Bil je predvsem mož molitve in kot tak ni nikdar dovolil, da bi kdo izmed otrok ostal zjutraj ali zvečer brez molitve. Bog varuj, da bi bil kdo vzel žlico v roke, če ni poprej opravil običajne molitve pred jedjo. Ob nedeljah in praznikih je morala vsa družina redno ne samo k sv. maši in pridigi, ampak tudi k popoldanski službi božji, dasi je njegovo posestvo bilo oddaljeno pol ure od župnijske cerkve. Kadar je bilo slabo vreme, vročina, ali pa je dopoldanska služba božja dalj časa trpela, je zahteval, da so morali otroci v podružnično cerkev k popoldanski zasebni pobožnosti, če ne, je bila zvečer huda pridiga. — Pokojnik se je zanimal že zgodaj za katoliško slovensko časopisje. Naročen je bil svojčas na »Mir«, potem pa, ko sta jela izhajati »Domoljub« in »Bogoljub«, se je lotil teh listov. Svojo volivno dolžnost je kot član S. L. S. vestno izvrševal še potem, ko je prišel popolnoma ob vid. Naprosil je svojo hčer Ano, ki mu je bila na pomoč v starosti, da ga je peljala pol ure daleč na volišče. Ko je bil star 70 let — še čvrst in zdrav — se je izrazil: 14 let še prav lahko živim! No, Bog mu jih je še nekoliko navrgel. Njegov stalen izrek je bil: Bog mi daj toliko časa živeti, da bi nebesa zaslužil! Zadnja leta mu je vid popolnoma opešal, a od tega časa se je še bolj posvetil samo molitvi. Vsak dan vse tri dele rožnega venca, križev pot, ki ga je znal na pamet, in še dokaj drugih pobožnosti, to je bilo njegovo redno opravilo. Umrl je brez posebne bolezni, lepo pripravljen za večnost. Bog daj vrlemu in občespoštovanemu starčku srečno večnost in mnogo posnemalcev med našimi slovenskimi možakarji!

Z Goriškega. Pred praznikom varstva sv. Jožefa je bila v cerkvi svetega Ignacija v Gorici tridnevna za krščansko delavstvo. Govore je imel preč. g. P. Joahim Ferk, kapucin. V nedeljo nato se je vršila procesija na Sveto Goro, kjer so udeleženci skupno počastili Marijo s slovenskimi romarji iz Korškega.

Na opazko v zadnjem »Bogoljubu«, katero je nekdo napravil o kapucinski cerkvi v

Oorici, prosim, blagovolite to-le pojasnilo sprejeti: Kapucinska cerkev v Gorici ohranjuje še vedno in bo ohranila slovenski značaj — v kolikor to dopuščajo okoliščine. Petje je še vedno slovensko ali pa latinsko pri navadni službi božji. Spoveduje se največ slovensko, kar gotovo vedo Slovenci v Gorici in okolici. V cerkev zahajajo prav radi Slovenci, kar n. pr. priča obilna udeležba pri slovenskem križevem potu v postu. Niso se odpravile one slovenske pridige, ki so bile dosedaj običajne, sicer le o nekaterih večjih praznikih, n. pr. o porcijunkuli itd. Istotako je drugo ostalo, kakor je vedno bilo. Ker je cerkev redovna, se ne more zahtevati, da bi bila vsako nedeljo v njej slovenska pridiga. Da bi pa bila kapucinska cerkev izključno le za Slovence — kar niti druge cerkve v Gorici niso — se ne more zahtevati v tem mestu, mešanem, rekel bi, s štirimi narodnostmi. Ne more se torej zabraniti v redovni cerkvi prvega reda sv. Frančiška, kapucinov, laškemu tretjemu redu, da bi se pri njegovih shodih in pobožnostih ne pridigovalo in pelo v laškem jeziku. In to tem manj, ker ima ta red svoj sedež v kapucinski cerkvi že nad 17 let in se je prispevaje za zidavo nove cerkve tudi zaslužnega storil — priredil prvi posebno igro z dostojno zabavo v prid novi kapucinski cerkvi. Letos pa zopet nabira za nov oltar svetega Frančiška. Če je slučajno v kapucinski cerkvi dobil laški tretji red svoj sedež, je opravičeno, saj imajo Slovenci pri čč. oo. frančiškanih na Kostanjevici svojega. Toliko v blagovoljno pojasnilo. Op. ured. Radi verjamemo, da so očetje kapucini dobri Slovenci, kolikor jim razmere pripuščajo. Le ženski samostani, ženski! Vedno nove pritožbe!...

Ober-Maresloh na Nemškem. Tukaj smo od 18. do 23. aprila obhajali slovenski misijon. Srečni smo sicer vsako leto, da se nas spominjajo blagi gg. duhovniki, ali letos pa smo hrepeneli po tolažbi bolj kot kdaj poprej. — Znano Vam je, da smo pretekli mesec imeli stavko (štrajk). Socialni demokrati so s svojimi obljubami popolno nase potegnili nevedno ljudstvo in nam obečali zlate gradove. Bili so tako nasilni pri agitaciji, da sem jim jaz sam parkrat pokazal vrata. — Veliko jih jim je pa verjelo. Ni se jim šlo za izboljšanje delavskih plač, ne, to so pokazali pri vsakem shodu. Glavna stvar je bila, najgrše laži trositi o duhovnikih in krščanskih organizacijah. Ko pa se je stvar obrnila in so ukazali delati ter je vsa bogatija splavala po vodi, so se zopet hoteli oprati iz gnoja in vrgli vso krivdo na duhovnike, češ ker niso z nami držali v svojim društvih, so krivi, da je vse izgubljeno. Toliko ljudi je bilo tepenih in ranjenih, še več zaprtih, največ pa zdaj pomanjkanja. Prišli pa so frančiškan P. Henrik z Brezja kakor jutranje solnce, kakor majnikov dež za naša razburjena srca. Cerkve so se polnile v Hambornu, tukaj v Neumühlu in Mares-

lohu. Več tisoč nas je tukaj med raznimi narodi in pokazali smo se v dejanju, da kljub vsem hujskarijam visoko spoštujemo gg. duhovnike. Mladi fantje in stari možje so se solzili in storili trdne sklepe. Teh pridig ne pozabijo nikdar Slovenci ob Renu.

Književnost.

Krščanski vojak. Pouk slovenskim mladeničem, ki so poklicani v vojaško službo. Priredil Valentin Rozman, c. in kr. vojaški kurat. — Tako je naslovljena nova knjiga, ki na 119 straneh podaje slovenskim mladeničem izborne nauke. Tu najdemo razprave o vojaškem poklicu, o imenitnosti in svetosti prisege, o pomenu vojaške zastave, o ljubezni do domovine, o svetosti kraljeve krone, o izpolnjevanju dolžnosti, o tovarišiji, o veri in molitvi, o bratovskem opominjevanju, o pijančevanju, o pohotnosti in samoumoru. Imenitni in koristni so nauki, ki jih tu beremo, ne le istim mladeničem, ki so izbrani, da morajo nositi vojaško suknjo, ampak tudi drugim slovenskim mladeničem, ki se pripravljajo na vojaški stan. Mladenič spozna po tej knjigi svoje vojaške dolžnosti, pa tudi čednosti, ki ga naj dičijo in nevarnosti, ki mu pretijo. Le tisti vojak bo v resnici zvesto in zadovoljno opravljal svojo včasih zelo naporno službo, ki ga krepijo verska načela. Le kdor se v vojaškem poklicu ravna po načelih, kakor so v tej knjigi prav po domače razložena, dela čast Bogu in cesarju, veri in domovini, pa tudi vsem domačim in znancem. Zato slovenskim materam in sestram, ki imajo sinove, oziroma brate pri vojaki, ne moremo boljšega svetovati, kakor da jim naročijo kot darilo knjigo izborne vsebine »Krščanski vojak«. Pa tudi dušni pastirji, ki pripravljajo k vojakom odbrane na njih novi in važni vojaški poklic, naj seznanijo mladeniče z dobro sestavljeno knjigo: »Krščanski vojak«. Kdor jo naroči v Katoliški Bukvarni v Ljubljani, naj po nakaznici pošlje za knjigo 80 vin. in 10 vin. za poštnino.

»**Jutro I. sv. obhajila**« se imenuje ljubka pesmica, ki jo je uglasbil za slovesnost I. sv. obhajila vodja stolnega pevskega zbora č. gosp. Stanko Premrl. Objavljena je v 4. številki »Slov. Učitelja«, dobijo se pa tudi posebej tiskani izvodi v prodajalni Kat. tiskovnega društva (prej Ničman) v Ljubljani. Izvod 10 vinarjev. (Po pošti 5 vin. več.) Želimo, da bi se povsod udomačila ta krasna pesmica, ki je umerjena za otroška grla ter se je bodó izlahka priučili tudi preprosti pevčki. Vodilni glas je samo eden; spremljevanje pa je mojstrsko izpeljano, polnodoneče ter zahteva nekoliko bolj večjih rok. Priporočamo, da bi si šole nabavile za knjižnico po več izvodov, ki bi bili na razpolago vsako leto o priliki I. sv. obhajila.

100 Praeludia organi je naslov zvezku, ki ga je izdal stolni regens chori g. Stanko Premrl, založila »Katoliška Bukvarna« v Ljubljani, cena 3 K 80 vin., po pošti 20 vin. več. Preludije so daljše in krajše; nekatere so prikladne za vstop ali konec božje službe, večina služi za mediigre. Izdaja je priročna, ker ležeča, papir lep in trden, tisek izredno krasen, napak nobenih. Igre bodo šle po celem svetu, priporoča jih tehtna vsebina.

Spominki prvega svetega obhajila. Zelo lepo izvršene slike v obliki 28¹/₂ × 19¹/₂ cm s slovenskimi napisi in prostorom za vpis prvoobhajanjevega in darovalčevega imena se dobe v »Katoliški Bukvarni« v Ljubljani po zelo nizki ceni 20 vin. izvod. Isti spominki se dobe tudi pod celuloidom po 90 vin. izvod. Obe izvršitvi napravita kljub nizkim cenam vtis dragocenega darila.

Novo večbarvne slike sv. očeta Pija X. v velikosti 75 × 58 cm so ravnokar izšle in se dobe v »Katoliški Bukvarni« po 3 K 60 vin. izvod. Slika je umetniško dovršena ter obraz sv. očeta jasno črtan in izrazit. Slika bo delala kras najlepši sobi, radi česar jo priporočamo vsem slojem v nabavo. Cena je izredno nizka.

Staršem in vzgojiteljem! Navajajte otroke, da bodo hodili pogostoma k sv. obhajilu. Spisal o. Julij Lintelo D. J. Cena 25 vin., 20 izvodov in več po 20 vin. Založila »Katoliška Bukvarna«.

Knjižica ima namen, da bi starše in vzgojitelje poučila o želji sv. očeta in jih pridobila in navdušila za to, da bi vzgojili nov rod, ki bi si s pogostim prejemanjem sv. obhajila ohranil vedno nadnaravno življenje milosti božje. V resnici, želeti bi bilo, da jo dobe v roke vsi vzgojitelji, vsi slovenski starši!

V MOLITEV SE PRIPOROČAJO:

Dve osebi, vdani pijači in preklinjevanju. — Neki mladenič, da bi ga Bog obvaroval pohujšanja in mu dal dar modrosti, pobožnosti in strahú božjega. — Otroci, ki bodo letos prvič pri sv. obhajilu. — Neka Mar. hči za dobro spoved in mir vesti. — Dve Mar. hčeri za vredno prejemanje sv. Zakramentov, dušni mir, pravo spoznanje in stanovitnost. — Ravno tako dve drugi iz D... — Bolan mlad duhovnik. — Dve dekleti, za dosego samostanskega poklica. — Neka Mar. hči, da bi se ji izpolnile blage želje. — Neka že dolgo bolna žena. — Neka družina za zdravje in sv. blagoslov.

ZAHVALE.

L. A. iz Ročinja. — Neka oseba za milost spreobrnjenja. — F. Šusteršič z Vrhnik. — T. Kovačič, Norički vrh. — E. J. za milost dobre spovedi. — Mladenič Fr. Mlinarič od Sv. Trojice v Slovenskih goricah preblaženi Devici in sv. Jožefu za pomoč v velikih dušnih in časnih potrebah.

„Družbenik Marijin“.

Molitvenik za Marijine družbe.

Izdalo škofijsko vodstvo M. D.

Založila Katoliška Bukvarna.

Vendar smo ga dočakali! Bilo mi je že v resnici težko in mučno, ker nikakor nisem mogel dobiti tistega časa, da bi bil izpolnil dano obljubo. Zdaj ga vendar imamo — oficielen molitvenik za M. D.

Namen te nove družbene knjižice je: enotnost in stalnost. Da bi se družbe vodile kolikor mogoče enako in da bi imeli družbeniki v roki nekaj stalnega. Zato se bo tudi skrbelo, da se pri prihodnjih izdajah kolikor mogoče malo ali celo nič ne bo spreminjalo.

Povedati menda smem, da — kakor je knjižica mala in nič posebnega na njej ni — mi je dala vendar mnogo truda. In ko si človek veliko prizadene, da bi vse prav zadel, nazadnje ko je urejeno, vidi, da še to in ono ni prav in bi moglo bolje biti. — To v opravičenje, če boste na knjižici našli kake pomanjkljivosti in napake. Zavedam se jih dobro.

Pri vsem tem se je pa vendar storilo, kar je bilo mogoče, da bi družbeniki dobili v roke nekaj dobrega.

In sicer najprej se je velika skrb obrnila vnanjosti. Popir za knjižico je bil v tovarni nalašč naročen in narejen, in sicer tako fin popir, da se doslej še noben slovenski molitvenik ni tiskal na tak popir. Zato je knjižica, kljub temu da ima 448 strani, razmeroma drobna. Tudi oblika ni velika, priročna in prikladna za v roko ali za v žep.

Knjižico krasijo tri res krasne sličice. Prvo vidite danes odtisnjeno na strani 199.

Sv. Janezek Krstnik, klečeč pred blagoslavljajočim Jezuškom, pomeni mladeniča — uda Marijine družbe. Prihodnjič boste videli devico, zastopnico deklet Marijinih.

Po vsebini je knjiga razdeljena kakor Bleiweisova na tri dele: I. Pravilnik. II. Obrednik. III. Molitvenik.

I. Pravilnik sam obsega 115 strani. Pravila soglašajo z navodili v »Vodniku marijanskem«, v kolikor zadevajo ude same. Prav je, da udje natančno poznajo bistvo, namen in ustroj M. D. Čim bolj bodo to poznali, večje veselje bodo do družbe imeli in ložje bodo — posebno udje predstojništva — vodnikom pomagali pri vodstvu družb.

II. V obredniku so zlasti rubrike (to je: določila za ravnanje), posebno pri sprejemu, natančne, da se ni treba loviti in premišljevat, kako bi naredili.

III. Molitvenik sam je narasel nekako nehote precej obširen. To je knjižico znatno povečalo in seveda tudi — podražilo. Dala bi se bila napraviti cenejša knjiga na ta način, da bi se bilo — kakor je podobno delal g. Bleiweis — delilo: da bi se poleg celotne knjižice dobil tudi sam pravilnik in obrednik ali sam obrednik in molitvenik skupaj. Toda vse to spreminjanje moti in meša. Zato se knjižica dobi samo celotna. Četudi je malo dražja, pa zaleže res za popoln molitvenik (ima 3 sv. maše in 7 litanij) in lahko prihrani stroške na drugi strani. — Ne kupujte nikdar nikoli molitvenikov, ki jih ne poznate, in ne glejte samo na vezavo! Take molitvenike

izdajajo nemški tovarnarji, ki jim ni za vsebino, ampak delajo oziroma naroče prav po fabriško mašne bukvice kakor kako drugo blago.

Knjižica je tudi prirejena in namenjena za vse stanove brez razlike: mladeniče, dekleta, može in žene. Tudi to je zaradi enotnosti. — Naše Marijine hčere, ki bodo seveda knjižico najbolj rabile, morajo biti in upamo da so toliko ponižne, da ne bodo imele prav nič proti temu, če se knjižica imenuje »družbenik« in ne družbenica, ker je moški spol po božji naredbi sploh zastopnik človeškega rodu in ker so tudi pri drugih cerkvenih molitvah navajene moliti v moškem spolu. Ob enem pa morajo tudi mladeničem privoščiti, da bi bili tudi dobri in imeli veselje do družbe.

Za vse štiri stanove se bodo dobila posebna stanovska pravila kot nekak dodatek k skupnemu molitveniku.

Po vsem tem torej bodi povedana cena, ki je: 1. vezava v platno z rdečo obrezo 1 K 50 vin. (na 20 skupno naročenih izvodov 1 povrhu); 2. lepša vezava v platno z zlato obrezo 2 K 30 vin.; 3. vezava v usnje z zlato obrezo 2 K 80 vin. — Četudi je knjižice malo videti za denar, je vendar ravno to njena prednost, da podaje v tako mali obliki toliko vsebine. Na oko je knjižice malo, po vsebini je je veliko. Z ozirom na vsebino knjižica ni predraga. Posebno preprosto vezana se je nastavila kar možno nizko.

Gotovo je prav in primerno, če ima vsak družbenik družbeno knjižico, če mu je le mogoče tisto svotico zmagati.

Ko škofijsko vodstvo izdaja svojo novo družbeno knjižico, se čuti nekako dolžno, da se s častjo in hvaležnostjo spominja svojih prednikov v tem oziru: onih, ki so doslej pisali in izdajali molitvenike za M. D.

1. Prvo knjižico je izdal preč. g. Simon Zupan, zdaj župnik in duhovni svetnik na Ježici pri Ljubljani, takrat pa katehet in vodnik prve sedanje slovenske družbe pri nunah v Škofji Loki.

2. Njegovo delo je nadaljeval njegov naslednik č. g. Fr. Bleiweis. Ta gospod ima velike zasluge za slovenske M. D., in enkrat je čas, da se teh njegovih zaslug javno spominimo. Njegova knjiga je doživela ravnokar 12. izdajo. Sicer smo časih malo godrnjali, ker je bilo preveč sprememb in skoro vsaka izdaja kaj drugačna, veseli smo pa le bili, da smo knjižico sploh imeli. Koliko tisočev je je po vsem Slovenskem. — Njegova »Hči Brezmadežne« je najprimernejše berilo za Marijine hčere in bodi toplo priporočena.

Častite gospode: † Jožefa Krčona, ustanovnika prve slovenske družbe (pri nunah v Škofji Loki) in njegova naslednika Simona Zupana ter Franciška Bleiweisa bi smeli imenovati za častne člane naših M. D., ali jim bodo naše družbe vsaj hranile vedno časten in hvaležen spomin. Bog jim povrni, Marija jih blagoslavljal!

3. Posebno knjižico »Marijin otrok« je izdal P. Lavrencij Göppel, redovnik-cistercijanec v Zatičini, Nemeč po rodu, ki se je pa našega jezika toliko priučil, da piše v njem knjige. To je lepo od njega. Njegova knjižica je bila natisnjena dvakrat; in ker je že enkrat tiskana, je seveda želeti, da se tudi prodaja.

Urednik.

Za naše fante.

(O vedenju v cerkvi.)

Dragi tovariši! Poglejmo nekoliko okoli sebe in videli bomo zlasti med nami mladeniči še veliko nerodnosti. Poglejmo najprvo, kako se posvečujejo nedelje in prazniki! Ali je mar lepo v nedeljo tisto zijanje pred cerkvijo? Ali se mora toliko časa zijala prodajati pred cerkvenimi vratmi, da zadnja ženska v cerkev odide? Ta grda razvada je posebno med nami kmečkimi fanti na deželi. Velikokrat se šele potem prikrevsa v cerkev, ko je minilo že pol pridige ali polovica svete maše. Primotovili se cela druhal kakor kozli, ne križajo se, kvečjemu malo pocencajo, kakor bi jih kurje oko na nogi zaskelilo. Dragi mladeniči, Marijini sinovi in Orli, začnimo mi

drugače! Pokažimo tudi na zunanje, da se zavedamo, kaj smo, da se ne bo sovražnik nad nami spotikoval in kazal za nami rekoč: Poglejte jih, to so tisti, ki jih nam hočejo v zgled staviti! Sklenimo: Nič več od danes, ko to berem! Od danes hočem korakati med tistimi vrstami, ki hodijo pot poštenja, pot omike, a krščanske omike! Pustimo tisto druhal, ki se v cerkvi po kornih stopnjicah potika in preriva in na koru navadno za orglami in kakih drugih kotih zidove drgne. Pred kratkim je bil v kraju, kjer je pisec teh vrstic, tam na koru za orglami tak nepokoj, kakor sem ga prej opisal. Neki naš nasprotnik se obrne tja in zapazi nekaj mlade-

ničev Orlov in tudi iz M. D. Kaj je naredil? Vpil je okoli: Vidite, taki so! Torej, dragi fantje, čeravno smo mirni, vseeno ne hodimo po takih krajih! Glejte, v naših očeh iščejo

pezdir, a v svojih ne vidijo bruna. Zato pazimo sami nase in vedimo se lepo povsod, posebno pa v cerkvi, da nas ne bodo obsodili ljudje in pa Bog!

Mladenič.

Za mladeniče ob času vojaškega nabora.

Znano je, kako se mladeniči ob času, ko je nabor, nedostojno obnašajo. Vidijo se vsakovrstne nerodnosti: kletev, nesramno govorjenje, petje, pijančevanje, pretepi in drugo. In to med Slovenci, ki se vendar štejejo za izobražene! A to ni lepo! Zakaj mi Slovenci imamo Hrvate za manj izobražene; a ne vem, kako če to biti. Jaz

sem imel priliko iti na nabor s Hrvati, a na moje začudenje, nisem videl niti enega mladeniča pijanega, niti ene kletvine ali grde besede, a kar je najbolj čudno: ni bilo niti enega žandarja ali policajca pri njih. — To vam podam za spodbuden zgled od naših bratov Hrvatov. — Slovenski mladenič Fr. K., bivajoč v Dalmaciji.

Poziv abstinenčnim odsekom Marijinih družb.

Vsi abstinenčni odseki M. D. naj zborujejo na praznik Družbe treznosti, to je na kresno nedeljo, 23. junija. Preštejejo naj svoje ude in vzpodbujajo nove k pristopu, potem pa t a k o j sporoče uredništvu »Bogoljuba« čisto nakratko, takó-le naprimer: Homec I. 41, II. 43. — Ta poročila se bodo skupaj sestavila in skupno objavila.

Če je v župniji vpeljana Družba treznosti za vse, oziroma protialkoholno društvo, in ima

ta dan svoje zborovanje, udeležite se ga tudi vi; a sebe še posebe preštejte!

Kjer so okoliščine za to, to je: vsaj v vsaki večji, razsežni župniji, naj bi se ob tej priliki napravil tudi sklep in korak, da se ustanovi brezalkoholna gostilna. Kakó se to naredi, bo povedala junijeva »Zlata Doba«, ki jo menda imajo in berejo povsod, kjer se kaj zanimajo za treznost.

Kraljici majnika.

Zavel je lahen vetrič,
pomlad prišla nazaj;
spet venča lože, trate
nam pisan, rožni maj.

Kak peva zbor krilati
po logih, po vrteh,
pomladnih sapic dihi
bude na licih smeh.

Čez polja in livade
odmeva pesmi glas,
odmeva v čast Marije,
ki k sebi vabi nas.

Naj krepko pesem vneta
Mariji se glasi
in srca naj kipijo
k Mariji materi.

Vedo naj polja, trate,
gozdovi, pisan gaj,
da zvezd kraljica naša
praznuje god sedaj.

Kdo ne bi pel veselo,
ko klije v cvetju gaj,
ko venča lože, trate
Marijin mesec, maj?!

Ilirski.

Kako se gibljemo.

Ljubljana. Na praznik presv. Rešnjega Telesa ob 5. popoldne bo v Unionovi dvorani predavanje s skioptičnimi slikami o presv. Rešnjem Telesu in evharističnih shodih. K predavanju so povabljeni predvsem Marijini družbeniki, potem pa tudi vsi verniki brez razločka.

Ljubljana. II. kongregacija pri uršulinkah je imela od 12. do 16. maja duhovne vaje, ki so se jih članice dokaj pridno udeleževale. V zahvalo za dober uspeh so darovale za bosenske sirote 20 kron.

Idrija. Pri naši družbi nas je v družbi treznosti na I. stopinji 25, na II. 42.

Brezovica. V nedeljo 12. maja je dekliška Marijina družba na Brezovici pri Ljubljani slovesno obhajala desetletnico svojega obstanka. Že prejšnji dan, v soboto so dekleta imele skupno duhovno opravilo: sv. mašo in sv. obhajilo. V nedeljo zopet primeren govor in skupno sv. obhajilo. Popoldne ob pol 2. uri pa so prihajale tudi sosedne Marijine družbe s zastavami z Dobrove, Viča, Preserja, Tomišlja in veliko tovarišic zastopnic družb od drugod slovesnost poveličat. Slavnostni govornik, dekanijski vodnik č. gosp. župnik J. Plantarič, je slovesno govoril o Marijinih družbah, oziraje se na stanovitnost deklet, ki so v družbi že 10 let. Potem je bilo sprejemanje novih udov. Po kratkem odmoru so dekleta v Kat. domu lepo vprizorile predstavo »Na Marijinem Srcu«.

Mladenci praznujejo slovesno 10 letni obstanek družbe dne 11. avgusta, drugo nedeljo v avgustu. Slavnost bo poveličal **dekanijski shod mladeniških Marijinih družb**. Z ozirom na izredno velik bodrilen in navduševalen vpliv takih shodov prosi družba polne udeležbe sosednih tovarišev. Prosimo tudi prav lepo, da se za ta dan opuste domače prireditve in da pridete na Brezovico. Na veselo svidenje! Podrobnosti priobčimo.

Trst. Ženska Marijina družba je zopet duševno prenovljena. Kakor vsako leto smo se tudi letos k družbinemu prazniku pripravljale z osemdnevnimi duhovnimi vajami. Vodil jih je č. g. o. Ks. Tomc družbe Jezusove. Ker ima družba namen opravljati misijonsko delo, vabila je na te zveličavne vaje vse slovensko tržaško ženstvo. Pridiže so bile vse dni ob 5. uri zjutraj in popoldne v cerkvi Srca Jezusovega, udeležba je bila polnoštevilna, govori so bili jedrnat, segali so v dno duše. Dne 21. aprila, na praznik Marije Milostljive ob pol 6. uri zjutraj je bil sklepni govor, papežev blagoslov, sv. maša s skupnim sv. obhajilom, katerega se jih je udeležilo nad 400. Me družbenice pa smo slovesno obhajale sklep duhovnih vaj z zahvalno pesmijo v armen-

ski cerkvi. To je bil za nas dan oživljenja in okrepljenja. Zjutraj ob 5. uri je bila sv. maša, katero je daroval preč. monsignor Fr. Kosec ter nas v kratkem govoru pred sv. obhajilom vzpodbujal k večkratni združitvi z Jezusom v sv. zakramentu. Obhajanih je bilo 430. Popoldne po sklepem govoru je bilo v družbo sprejetih 17 novih članic.

Z Dobrove. Naša dekliška Marijina družba je poromala 2. maja t. l. na štirih vozeh k starodavni in po načinu zidave znani in znameniti cerkvi M. B. v Cerngrabu. Jako ljubezniv je bil sprejem pred cerkvijo. Sam g. dekan M. Mrak nas je blagovolil sprejeti in nas v cerkvi nagovoriti. V imenu družbe starološke pa nas je v vznesenih besedah pozdravila članica ondotne družbe, druga pa je celo v cerkvi, česar doslej nismo bili vajeni, deklamovala lepo pesem, v kateri je Marijo proslavljala kot našo mater, zlasti kot mater Slovenije otrok. Na povratku smo si ogledale v Loki vse cerkve in občudovale lepe šmarnične oltarje. V Retečah smo obiskale ustanovitelja naše družbe, č. g. župnika Meršolja, ki se je vidno zanimal za stanje dobrovske Marijine družbe. To je veselo. Žalostno pa je, da tudi naša družba, dasi splošno dobra, ni brez plevela, ki se ga mora skoraj pri vsakem shodu nekaj ven pomesti. — Na Dobrovi se je v nedeljo 12. maja t. l. osnoval župnijski odbor za evharistični kongres na Dunaju. — V dekliški Marijini družbi se je pa osnoval evharistični odsek, ki bo gojil vsakdanje klanjanje, vsakdanje in zadostilno sv. obhajilo. Odseku je pristopilo 17 deklet.

Št. Jur ob Taboru. Lani ste nam, g. urednik, priporočali, naj opravljamo in darujemo za svetega očeta dobra dela do konca sušca in Vam potem poročamo. Zato Vam naznanjamo, kako smo v Marijini družbi skušali ugoditi Vaši želji. Sv. obhajilo smo v ta namen prejeli dvakrat skupno, posamezno pa še večkrat. Meseca oktobra in v štiridesetdanskem postu se je vsak dan pred sv. mašo molil za Kristusovega namestnika rožni venec, in skozi šest mesecev se je vsako zadnjo nedeljo opravila molitvena ura iz »Večne molitve«, da ne bi Bog dal Petrovega naslednika v roke njegovih sovražnikov. To hočemo delati tudi zanaprej. K dobrim delom molitve bomo pridružili še dobra dela posta, zlasti treznosti in ogibanje plesa.

Dekliške Marijine družbe cerkniške dekanije so priredile 15. aprila romanje na Trsat s posebnim vlakom z Rakeka. Udeležilo se ga je okoli 400 družbenic, 5 duhovnikov in 2 bogoslovca. Čas smo dobro porabile z molitvijo, petjem in glasnim češčenjem sv. R. T. Drugi dan smo prejele sv. zakramente in smo se še bolj na-

vdušile za Marijino družbo po govoru o koristih družbe. Po končani pobožnosti v cerkvi smo imele poučen sestanek v samostanski dvorani, pri katerem so dekleta prav dobro govorile. Ogledale smo si Reko, posebno cerkve in se vse zelo zadovoljne vrnilo domov.

Novo mesto. V nedeljo, 21. aprila je obhajala dijaška Marijanska kongregacija spomin evharističnega kongresa na Dunaju. Slavnost se vršila po sledečem sporedu. V nedeljo ob pol 7. je bila sv. maša pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom. Med sv. mašo je bilo skupno sv. obhajilo. Popoldne ob 2. uri se je nadaljevala slavnost v proslavo evharistije v družbeni sobi. Spored: 1. Pesem: Moj duh te povelečuje. 2. Govor vodje: Zgodovina evharističnih kongresov. 3. Govor: Dijaška kongregacija in evharistija; Gorše, VIII. 4. Govor: Marija in evharistija; Skofic, VII. 5. Govor: Omnia restaurare in Christo; Lavrič, VI. 6. Govor: Evharistija v prvih časih krščanstva. 7. Deklamacija: Ena hostija meni. Kramarič, III. 8. Govor: Sv. obhajilo varuje smrtnih grehov in malih; Vranešič, II. 9. Deklamacija: Povzdigovanje; Koretič, III. 10. Govor: Pogostno sv. obhajilo; Senekovič, III. 11. Pesem: O esca angelorum. — Nato smo se podali v cerkev pred krasno razsvetljeni oltar, kjer smo imeli litanije Srca Jezusovega, Tantum ergo, blagoslov ter evharistične pesmi. Praznovali smo po moččnosti to slovesnost. — V nedeljo, 12. majnika, je bil običajni sprejem na preloženi praznik svetega Stanislava Kostka. Zdaj bo kongregacija štela 113 udov in 2 kandidata. Takoj po sprejemu v cerkvi je bila slavnostna akademija v proslavo Brezmadežne in sv. Stanislava Kostka po sledečem sporedu: Pozdrav gostov: Voditelj kongregacije. Pevska točka: Vesela pesem. Govor: Važnost dijaške Marijine kongregacije za sedanjo dobo (Mevželj, VIII.). Pevska točka: Bod' češče-na. Solo z gosli: Mazas, Op. 38, Cat. 1; št. 1 (Pečnik, VIII.). Govor: Vera in veda (Turk J., IV.). Deklamacija: Blaža srca (Podgoršek J., V.). Tamburaši: Lepa naša domovina; Svibanjska ružica. Pevska točka: O esca angelorum. Deklamacija: Povzdigovanje (Koretič Fr., III.). Govor: Evharistija (Frančič I., VIII.). Tamburaši: Za jedan časak radosti; Sretan imendan. Govor: Treznostno gibanje v kongregaciji (Lavrič, VI.). Deklamacija: Šaljivi govor. Solo z gosli: Mazas, Op. 38, Cat. 1 št. 2. Rondo (Pečnik, VIII.). Pevska točka: Lipa; Složno. Deklamacija: Jefejeva prisega (Kramarič, III.). Tamburaši: Na Gorenjskem je fletno. Pevska točka: Sv. Stanislav. — Meseca junija bomo obhajali petdesetletnico smrti Slomškove.

Trbovlje. 25. marca je bil zopet prav vesel dan za našo Marijino družbo. Zjutraj smo imele skupno sv. obhajilo; popoldan pri nauku za družbo pa nam č. g. voditelj v skoro enournem

prav lepem govoru razpravljajo peto skrivnost žalostnega rožnega venca ter o žalostni Materi božji. Po nauku je bilo nanovo sprejetih pet deklet. Nato je bil občni zbor. Dosedaj vpisanih deklet je 171, to leto je nanovo sprejetih 13. Poročili sta se dve. Letos je tukaj huda slana, zato jih je mnogo s seboj vzela. V resnici je letos 105 članic, od katerih je letos na »Bogoljuba« 10 več naročenih. Evharistični odsek šteje 37 udov, od katerih hodi 10 vsak dan k mizi Gospodovi; druge pristopajo vsak teden ali vsakih 14 dni. Evharistični odsek vodijo tri odbornice, dočim ima pevski odsek zraven pevovodje Amalije Čebin tudi še tri odbornice. Je prav lepo, ker skrbijo za petje pri devetdnevnicu, katero opravljamo k vsakemu prvemu petku, da malo zado-stimo božjemu Srcu za razžaljenja, ki jih mora trpeti zlasti od trboveljskih mlačnežev. Vsako prvo soboto v mescu pa počastimo Marijino Srce. Kadar pa bomo imele še treznostni odsek, bomo tem lažje častile in spoznavale najsvetejši Srci.

Poročilo mladeniške M. D. v Škofji Loki. V letu 1911. se je priglasilo 18 kandidatov, izmed katerih jih je 6 izstopilo, sprejetih 13, umrl 1 ud. Izključeni 4, izmed katerih je 1 zopet pristopil, oženila sta se 2, kot gost se je priglasil 1, in iz kraja so šli 4, tako da je bilo koncem leta 53 udov, vštveši 3 goste in 3 kandidate. — Sv. zakramenti se po večini redno vsak mesec prejemajo, oziroma še večkrat. »Bogoljuba« ima naročenih kakih deset udov na svoje ime, po večini ga imajo pa na domu, tako da ga lahko vsak ud bere, ako ga le hoče. Z odseki smo sicer že pred dvema letoma začeli, žal, da ne delujejo kakor priporoča »Bogoljub«. Za sv. očeta smo pač nabrali nekaj duhovnih darov, kar se še o pravem času sporoči. Pri eni izmed zadnjih sej se je izrazila želja, da se napravi shod mladeniških družb iz cele dekanije, če bi se dalo izvesti (mogoče v Crngrobu) in pa, da bi se osnovala zveza predstojništev M. D. cele dekanije, kar bi ne ostalo brez sadu za vse družbe. Če se vpelje »Vrtec M. D.« za šolske dečke, bomo po možnosti sodelovali. — Končno naj še omenim, da sta se vpeljali m o š k a in ž e n s k a M. D., kar je za celo župnijo velikega pomena. Moških se je priglasilo doslej 45, ženska pa 90.

Kamna gorica. Od dne 21. do 28. aprila imeli smo tukaj sv. misijon, ki sta ga vodila čč. gg. lazarista Klančnik in Fliš. Ljudje so se s toliko vnemo udeleževali sv. misijona, da sta se gg. misijonarja kar čudila. Kovači so imeli cel teden praznik, pa tudi kmečki ljudje iz zunanjih vasi so prav pridno hodili k pridigam. Sv. spoved so z prav malimi izjemami vsi opravili in ganljivo je bilo, ko je zadnji dan svetega misijona skoro cela župnija pristopila k sv. obhajilu. Dasi šteje župnija samo okoli 900 duš, jih je bilo obhajanih čez tisoč. — Sveti misijon zaključil se je tretjo ne-

deljo po Veliki noči s procesijo z Najsvetejšim, katero je vodil prečastiti gospod kanonik in dekan Novak iz Radovljice v spremstvu osem gospodov duhovnikov. Lahko trdim, da tako veličastne procesije še ni bilo v Kamni gorici. Udeležencev pri procesiji je bilo blizo dva tisoč, ker jih je prišlo prav veliko tudi iz sosednjih župnij. — Kakor vse kaže, je sv. misijon obrodil prav mnogo sadu, zakaj v dan celodnevnega češčenja, sv. Florijana dan, in naslednjo nedeljo jih je zopet pristopilo okoli 500 k mizi Gospodovi. Tudi za Marijino družbo, ki je tukaj ustanovljena za vse štiri stanove, se prav pridno oglašajo fantje in dekleta, moške in žene, in je upati, da bo vrt Marijin tukajšnje župnije prav lepo obsejan z najlepšimi cvetkami.

Sv. Trojica v Slovenskih goricah. Tukaj je slavila dne 28. aprila svojo 15letnico mladeniška družba, ki je menda prva na Slovenskem. Milostljivi ljubljanski knezoškof so namreč od vodnika tukajšnje družbe prejeli pravila za mladeniške družbe. Ustanovljena je bila naša družba leta 1897. pod imenom »Mladeniška družba svetega Jožefa«, in je bila potrjena ne le od ordinarijata, temveč tudi od c. kr. namestništva v Gradcu. Letos pa se je spremenila v pravo Marijino družbo s (z drugim) patronom sv. Jožefom. Pridružila se je tudi glavni Marijini družbi v Rimu. Tretjo nedeljo po veliki noči se je nad 50 vrlih mladeničev udeležilo slavnosti s krasnimi znaki in z belimi trakovi. Med slovesno sv. mašo, ki jo je daroval vlč. g. dr. Jos. Hohnjec, profesor iz Maribora, znani mladino ljub, prejeli so mladeniči sv. obhajilo. K slovesnosti so prihiteli Marijini sinovi iz Maribora, od Sv. Lenarta in celo iz daljnega Nazareta! Jubilatov je bilo devet, ki so goreči in stanovitni družabniki že 15 let! Slavnost je poveličevalo streljanje s topiči, cel gozdniček mlajev, v soboto zvečer umetni ogenj in slavolok z napisom:

Mladeniči, vsi pod našo zastavo,

Ce hočete rajsko uživati slavo!

Svibno. Prav živahno se giblamo, zlasti kar se tiče »Bogoljubovih« navodil, skušamo jih čimpreje v dejanju izpolniti. Seje imamo večkrat, kakor je ravno potreba. Imamo tudi razne odseke, tudi treznostni odsek ne počiva, ampak pridno dela in narašča. K nam prihaja tudi »Zlata Doba«, imamo nekaj abstinencijskih knjižic, ki si jih izposojujemo in prebiramo. Prav posebno se pa odlikuje zadnji čas olepševalni odsek. Kakor je sedaj spomladi narava vsa oživiljenja, tako se vzbujata tudi naša župnija, odkar imamo novega izvrstnega gospoda nadučitelja in gospodično učiteljico. Komaj dva mesca sta pri nas, in koliko sta že storila v blagor Marijine družbe in cele župnije. Omenim naj glasno molitev pri otrocih, kakršna se malokje sliši, in lepo obnašanje otrok

v cerkvi in zunaj nje. Koliko se trudita za olepšavo znamenj ob potu in hiše božje. Po njunem prizadevanju je v cerkvi tako okrašeno, kakor še nikdar. Gotovo milost za župnijo, kjer imajo otroci tako skrbne vzgojitelje kakor tukaj!

Reka (Hrvaška). Tudi me na Reki ne spimo, giblamo se vedno na boljše. Naša dekleška družba je posebno poslednji čas zelo napredovala. Za to res veliko skrbi naš za družbo vneti voditelj č. p. Ciril, kapucin. Odseki dobro napredujejo, evharistični nad vse. Dekleta iz družbe že ob 5. zjutraj pridejo v cerkev in jih vsak dan čez 30 prejme sv. obhajilo. Mesec majnik smo slovesno začele. Ob 4. zjutraj smo polnoštevilno prišle v cerkev, molile, pele in pristopile k skupnemu sv. obhajilu. Marijin vrtec tudi imamo na Sušaku pri č. sestrah sv. križa, ki nam bo skrbel za naraščaj v družbi. Deklice redno pridejo in jih gđena. prednica poučuje v krščanskem nauku in jim tudi vzbujata ljubezen do domovine, da ne izginejo v reškem laškem valovju. Tukaj še pripomnim, da tudi me Slovenke v družbi bodimo malo bolj zavedne svojega jezika, ker je pri dekletih posebno v čisljih ta blažena laščina. Nekateri se sramujejo med seboj govoriti slovensko ali hrvaško. To je zelo napačno. Čislajmo svoj jezik in ljubimo svojo domovino! Pevski odsek poje lepe pesmi v cerkvi. Društveni prostori so že odprti v hiši pri kapucinski cerkvi; tam bo na razpolago dobrih knjig in časnikov. Le to bi bilo še želeto, da bi se »Bogoljub« bolj udomačil pri družbenicah. Dekleta, agitirajmo za »Bogoljuba« in druge dobre časopise! Agitirajmo tudi, da se tudi druga dekleta, katera služijo na Reki, vpišejo v našo Marijino družbo. Na praznik svetega Jožefa popoldne smo romale k Materi milosti na Trsat. Reški izprijenci so nas, kakor po navadi, prezirljivo gledali in posmehovalno za nami govorili, me pa smo, ne zmeneč se za to, pobožno molile in naprej korakale. Duhovne vaje smo imele pred praznikom Marijinega oznanjenja, vodili so jih č. p. voditelj družbe. Novo življenje se v družbi vzbujata.

Reka. Po dolgem in težavnem delu ustanovilo se je v Reki prepotrebno slov. kat. izobraževalno društvo »Liburnia«. Veličasten je bil ustanovni občni zbor. Takoj takrat je pristopilo k društvu lepo število članov in članic in danes jih imamo že 100. Ko gledam tajniško knjigo, opazim nehote, da samo enih manjka, kateri bi morali biti avantgarda tudi v Reki, in to so ravno članice Marijine družbe in terciari. Ne bodem za danes iskal temu vzroka, samo to Vam povemo, Marijine hčere in terciari, da lahko vsi pristopite v naše društvo in da ni za to nobenih zaprek. Ni dosti, da se skrbi samo za svojo dušo, ampak je treba delati v katoliških organizacijah, da se rešijo tudi duše drugih. Torej vse Marijine hčere in terciari v našo organizacijo! — V lepo ureje-

nih društvenih prostorih imamo čitalnico in v doglednem času se ustanovi tudi knjižnica. Da pa bode društvo popolno in na vseh straneh vršilo svojo težavno nalogo, sklenilo se je ustanoviti prepotrebno »Čebelico«, kjer se bode lahko vsak vinar vložil in tudi obrestoval. »Čebelica« prične poslovati s 1. junijem in opozarjamo na to vse člane in članice ter želimo, da bi se je v polni meri posluževali. Društveni prostori so odprti vsak dan od 6. ure zvečer naprej, ob nedeljah in praznikih pa cel dan. Društveni prostori se nahajajo v novi hiši zraven kapucinske cerkve v I. nadstropju. — Novi člani kakor tudi članarina se sprejemajo vsak četrtek zvečer, vsako nedeljo in vsak praznik pa zjutraj in popoldne. Ravno takrat bodo pa tudi uradne ure za »Čebelico«. — Prosimo pa vse katoliške Slovence in Slovenke, da agitirajo za naše društvo in nas tudi denarno podpirajo, ker stroški so naravnost ogromni. Kdor more kaj dati, daruje za plemenito stvar. Vse Slovence iz domovine prosimo, da nas podprejo s kakšnim darom, kateri naj se pošlje na gosp. Andreja Trudna, trgovca, Calle dei Canapini 20, ali pa na uredništvo »Bogoljuba«. Vsem dobrotnikom pa kličem že naprej Bog plačaj!

Anton P.

Uredništvo rade volje priporoča to res potrebno društvo. V Reki je na tisoče Slovencev raztresenih, zgubljenih... Posebno Notranjcev, Pivčanov in drugih, ki so blizu Reke, je veliko tam. Zato tudi mi Notranjcem in posebe notranjskim M. D. priporočamo, naj se pobrigajo za svoje rojake, ki so v velikem mestu v velikih dušnih nevarnostih.

Vatovlje pri Divači. Obhajali smo sv. misijon. Ljudje so jako pridno hodili poslušat govore, in ob tej priliki se je ustanovila Marijina družba. Prav srčno so nastopile dekleta iz Kozjan, in iz Barke so tudi hrabro nastopile z govorom: Me hočemo biti Marijine hčere. Iz Vatovlj so se tudi nekatere vpisale, pa sliši se, da se bodo zopet izbrisale. To bi bila sramota! Ne pustite vendar Marije! Proč s pogubonosnim plesom! Ostanimo stanovitve v družbi!

Ponikva ob južni železnici. Kot prva iz tukajšnje dekleške Marijine družbe je dne 9. februarja t. l. odšla v večnost Trezika Močnik, stara 25 let. Ne poročala bi o njeni smrti, če bi ne bila celo življenje kazala posebne vneme v cerkvi pri sveti maši in pri večkratnem sv. obhajilu. Bolehala je dalje časa na jetiki; spočetka v bolezni je slehrni dan prejela Jezuščka v svoje srce! Prav otroško-zaupno je ljubila svojo duhovno Mater Marijo. Pokazala je to s tem, ker je že v zdravih letih želela biti sprejeta v Marijino družbo. Večkrat je rekla: potem pa rada prva umrjem. In tako se je zgodilo. Zadnjo noč, predno se je ločila s sveta, je večkrat rekla: Druge misli nimam, kakor da bi Jezus skoraj

prišel po mene. Končno je še molila: O Marija, ki si prišla brez madeža na svet, izprosi mi, da pojdem brez greha s sveta! Ko je bila molitev končana, se je popolnoma mirna, brez vsega vidnega boja duša ločila od telesa in sladko zaspala v Gospodu. Drage družbenice Marijine! Te vrstice naj nas navdušujejo, da bomo tudi me tako modre device, da kadar pride nebeški Ženin nas vabit, da pojdemo ž njim na nebeško ženitnino.

Sv. Ilj v Slovenskih goricah. V nedeljo, dne 12. maja, smo obhajale obletnico naše M. D. Zbrane smo bile v jutro vse v belih oblekah, z Marijino zastavo in z gorečimi svečami pred družbenim oltarjem. Nato so nam govorili č. g. lazarist, misijonar iz Celja, o sreči Marijinega otroka. — Imeli smo sedaj tudi tridnevno molitev v počeščenje sv. Rešnjega Telesa dne 10., 11. in 12. maja. Častno stražo pred Najsvetejšim sta prevzeli fantovska in dekleška Marijina družba. Bili ste tudi vsak dan dve pridigi. Pridigovali so č. gg. lazaristi, misijonarji iz Celja. Sv. obhajil je bilo te tri dni 1400. Sklep je bil v nedeljo, dne 12. maja; popoldne je bila slovesna procesija s presv. Rešnjim Telesom in nazadnje sklepna pridiga.

Iz Braslovč. Dne 19., 20. in 21. marca smo imeli pri nas celodnevno češčenje presv. Rešnjega Telesa. Ljudstvo je prav pridno hodilo častiti in molit. Prišli so pomagat našim dušnim pastirjem tudi en pater kapucin iz Celja in en pater frančiškan iz Nazareta. Spovednice so bile vedno oblegane, a kar je bilo posebno veselo, je to, da tudi možje in mladeniči niso zaostali, ampak so v obilnem številu pristopali vsak dan k mizi Gospodovi. Nad vse krasen pa je bil sklep. Okrog 5. ure popoldne je bila prostorna cerkev napolnjena do zadnjega kotička. Sklepno pridigo so imeli č. pater Bonaventura iz Nazareta, ki so nam ob sklepu za slovo živo predstavili presveto Srce Jezusovo. Mnogim so solze stopile v oči, ko so se poslovili zopet za eno leto od ljubelega Jezusa.

Št. Rupert v Slovenskih goricah. Tudi pri nas Ruperčanih si, dragi »Bogoljub«, zelo čislan in priljubljen, zlasti v Marijini družbi. Prav pridno ga čitajo mladeniči, dekleta, očetje in matere; pa tudi šolska mladina noče zaostati. A, dovoli mi, dragi »Bogoljub«, da napišem, kako lepo je bilo gledati šolsko mladino ob nedeljah in praznikih pri obhajilni mizi. Vsako nedeljo drugi. Ali žalibog sedaj ni več tiste gorečnosti za sv. obhajilo. Otroci so se naveličali. Predraga šolska mladina! Ali misliš, da zdaj, ko si dokončala šolsko dobo, ti ni potrebno hoditi k sveti spovedi in k sv. obhajilu? Še veliko bolj; sovražnik tvoje duše je vedno močnejši! Ohrani torej to lepo navado, kakor je bilo dozdej; namreč, da so vsi otroci, kateri so že bili pri sv. obhajilu, vsak mesec pristopili k mizi Gospodovi! Česar

se otrok v mladosti nauči, to bo tudi v starosti lahko spolnoval. — Kaj potrebna bi bila pri nas tudi abstinenca! Kajne, predragi bravci »Bogoljuba«?

Iz Velikih žabelj na Goriškem. Pri nas smo tudi ustanovili Marijino družbo. Želeli bi, da bi tudi naša dekleta ustanovila pevski odsek, da bi nas razveseljevala z lepim petjem. Kako lepo je slišati iz Lokavca, kjer imajo gospodično F. St. za pevsko voditeljico, da skrbi in dela veselje celi družbi. Torej tudi naša dekleta skrbite, da boste napredovala! Skrbite tudi, da se razširi po naši občini lepo glasilo »Bogoljub« tako, da se bo nahajal v vsaki hiši. Nobena Marijina hčerka naj ne bo brez »Bogoljuba«. Lokavška dekleta naj vam bodo v zgled. **Občinar.**

Kanal. Odkar se je ustanovila tukaj dekliska Marijina družba, nastalo je v duhovnem življenju veselo gibanje med dekletji; komaj mine ena slovesnost, se že pripravljamo na drugo in zopet poprašujemo po tretji. Tako smo v teku 16 mesecev, kar obstoji naša družba, opravljali že trikrat skupno v cerkvi tridnevnicu, in sicer: prvič, ko smo se pripravljale za sprejem v M. D. o svečnici lanskega leta; drugič k prazniku brezmadežnega spočetja, ki je naš glavni družbeni praznik, in tretjič ob obletnici sprejema. — Polnoštevilno smo se s svetinjami in gorečimi svečami udeležile procesije s presv. Rešnjim Telesom veliko soboto zvečer ob vstajenju, binkoštni ponedeljek, ko smo imeli celodnevno češčenje, za praznik presv. Rešnjega Telesa in o prazniku vnebovzetja Marijinega, ko obhajamo cerkveni shod. Dvakrat smo v procesiji skupno z drugimi romale v Marijino Celje in na Sveto Goro. Na binkoštni ponedeljek in praznik brezmadežnega spočetja, ko smo imeli celodnevno češčenje, smo bile v belih oblačilih in s svetinjami cel dan kot častna straža pred Najsvetejšim. Tudi dva odseka smo napravile; prvi je olupševalni odsek, v katerem skrbe dekleta za lepšanje družbenega oltarja; drugi pa zažostivni odsek, v katerem nas redno pristopi vsak prvi petek v mescu devet k sv. obhajilu. Tudi za sv. očeta pomalem nabiramo. Skupno sv. obhajilo smo imele šestkrat. Družbeni shod imamo redno vsako drugo nedeljo v mescu, redno tudi pristopamo vse k sv. zakramentom vsak mesec; veliko jih pristopa vsak teden, nekatere celo vsak dan, razun v najsilnejšem delu. Tako ni dneva v celem letu, da bi bilo prazno pri obhajilni mizi, razun velikega petka in sobote, zato je pa tudi večkrat slišati od raznih strani: odkar je bil sv. misijon in se je ustanovila Marijina družba, se je kanalska duhovnija v duhovnem življenju prerodila. Naše veselje je priklopelo do vrhunca, ko so nam preskrbeli duhovne vaje. Vodili so jih prečasti pater s Sv. Gore od 9. do 12. t. m.

Naše vrlo predstojništvo pa nam skrbi tudi za telesno razvedrilo; napravile smo namreč dve krasno uspeli veselici, kjer smo se prav pošteno nasmejale. Zato pa vlada v družbi veliko veselje in zadovoljnost in se družba vedno bolj množi. Od 78 prvo sprejetih družbenic sta dve umrli; dve sta odšli v samostan, šest se jih je pa poročilo. Družba se je pomnožila na 112 sprejetih in še nekaj novih.

Stoperce. (Štajarsko.) Lansko leto na belo nedeljo smo imeli začetek sv. misijona in z njim tudi začetek Marijine družbe fantov in deklet. A letos, isto nedeljo, je bilo še veselejše. Imeli smo namreč ta dan slovesen sprejem. Nanj smo se pripravljali z evharistično tridnevnicu, katero sta vodila dva čč. gg. misijonarja iz Celja. Kaj takega dosedaj naše Stoperce še niso dočakale. Nad 30 fantov in okrog 60 deklet je bilo med prepevanjem Marijinih pesmi slovesno sprejetih, kar je za malo našo župnijo zelo veliko. Za tem se je vrstila slovesna procesija. — Vse svoje brate in sestre pozdravljajo nanovo sprejeti sinovi in hčere Marijine iz Stoprc.

Breznica. No, danes pa že lahko poročamo o odsekih, kot smo zadnjič obljubile. In sicer smo ustanovile dva: odsek za pogosto prejetanje sv. obhajila in češčenje presv. Rešnjega Telesa in časniški odsek. Ustanovile smo tudi Dekliško zvezo. Vsaka podporna članica izobraževalnega društva, ki plača na leto 1 K in ima pravico do društvenih knjig, je obenem članica novoustanovljene Dekliške zveze. Ta zveza nekako nadomestuje bralni odsek. Vpisalo se jih je že lepo število; katere se pa še niste in vas veseli pošteno berilo, se pa še vpišite! V Dekliški zvezi se bomo tudi vsak mesec shajale v društveni dvorani, kjer se bomo navduševale z raznovrstnimi govori in deklamacijami k lepemu življenju. Tudi zabave ne bo manjkalo. — Poročilo o abstinencnem odseku pride prihodnjič.

Spominjajte se umrlih soseser!

Gradišnik Rozalija, umrla 7. septembra 1991 v Starošincih, stara 22 let.

Rodošek Terezija, umrla 2. marca 1912 v Cirkovcah, stara 57 let.

Pernat Gera, umrla 18. marca 1912 v Mihovcah, stara 41 let.

Kopše Apolonija, umrla 18. aprila 1912 v Šikolah, stara 66 let.

Vse umrle v župniji Cirkovce (Štajarsko.)

Ivanka Salberger v Tržiču, 8. maja 1912.

Mana Jerman, 11. aprila 1912 v Mostah pri Komendi.

Ana Lunka, Mrtvice (?).

SLOVENSKI MISIJONAR

Klici z onstran morja.

Zadnjič smo pisali pod tem naslovom, kako hrepeneče so klicali misijonarji-svetniki že pred štirimi stoletji delavcev na žetev Gospodovo med pogani. Danes navedemo podobne goreče klice iz pisem novejših misijonarjev.

Misijonarji neke misijonske postaje na Kitajskem so poslali bogoslovcem v domovini skupno pismo, da bi jih pridobili za misijonsko delo. Navajamo nekaj odstavkov iz tega pisma:

»Vi, ki ste posvetili vso svojo skrb delovanju za sveto vero in ki goreče hrepente, da kraljestvo božje zavlada pri vseh ljudeh — vi bote mogli umeti, kolika mora biti naša bolečina, ko gledamo, kako žetev, ki je že zrela, žalostno poginja, ker ni delavcev, da bi jo poželi.

Ko premišljujemo, koliko je vredna presveta kri našega Zveličarja, se nam krči srce od neznosne bolečine, ko vidimo, da je okrog in okrog nas na milijone nevernikov, za katere je odrešenje brez koristi, ker ga ni, ki bi jih učil spoznavati, koliko je vredna ta božja odkupnina.

Ako bi naše prizadevanje ne imelo uspeha, bi ne bila naša bolečina tako velika. Če bi ta ljudstva okoli nas ne hotela sprejemati svete vere, pokleknili bi pred Boga in bi molili globoke skrivnosti sklepov božjih; molili bi ponižno in bi skušali z molitvijo doseči, da bi Bog odvezel slepoto od njih oči. Tako pa, ko vidimo, da smo med ljudstvom, ki rado sprejema milost rešenja in da smo sredi zrele žetve, ki ji ne manjka drugega več, ko srpa ženčevega, je naša bolečina tisočkrat večja, ko moramo gledati, kako ta lepa žetev žalostno nepožeta poginja na polju. Jokamo, ko mislimo na to, in ne gre nam iz misli, kako moramo napravljati pota, po šest tisoč milj dolga, da donašamo pomoči temu nesrečnemu ljudstvu. O, ko bi oni v naši domovini, ki jim je čast božja na srcu, videli vsaj za nekaj časa, kaka žalost nas tukaj vsled tega muči neprenehoma! Kako

bi jih zbolelo, da so tolikokrat izgovarjali prošnjo: Pridi k nam tvoje kraljestvo, ne da bi mislili, kako globok je njen pomen! O, zares je veliko delo misijonarjev, iztrgati iz sence večne smrti cele pokrajine, obširne in obljudene kakor cela naša domovina, in jim nakloniti zasluženje krvi, trpljenja in smrti Boga samega! Rešiti dušo in tako dati Kristusu to, za kar je On dal svojo kri in svoje življenje, rešiti tisoče duš in tako tisočkrat dati Kristusu to, za kar je On dal svojo kri in svoje življenje, ta edina misel je bila, ki je gnala sv. Frančiška Ksaverija v tako daljne kraje; ravno ta misel je bila tudi, ki je nam obudila poklic; in ravno ta misel, ve plemenite duše v Evropi, bi morala vzpodbuditi tudi vaša srca, da se iztrgate iz tesnih mej domačega kraja, ki so za vas pretesne in le ovirajo razvoj vaših moči.«

Tako srčno vabeče pišejo omenjeni kitajski misijonarji. Poglejmo še k drugim! P. Sebastian Carbone, misijonar v Birmaniji, je pisal večkrat nekemu duhovniku v Italiji. A ni nobenega njegovega pisma, v katerem bi se ne videlo, kako zelo ga boli, da mu tako manjka misijonarjev. Nekaj odstavkov iz njegovih pisem:

»O, da obudi Bog novih poklicev in pošlje mnogo duhovnikov v te tako zapuščene kraje! O, ko bi vedeli mladi duhovniki v Italiji, kako vesel sem, da sem si izbral misijonski poklic, in kako zelo je tukaj duhovnikov treba, — prepričan sem, da bi si želeli peruti, da bi brž mogli pohiteti sem. Teh ljudstev tukaj ni posebno težko izpreobrniti; da ima le človek toliko gorečnosti in prisrčne ljubezni do njihovih duš, da jih poišče po njihovih hišah in potih in jih uči ljubeznivo, in zadosti je.

O, kako žalostno je, da tukaj umira toliko otrok, ne da bi jih imel kdo krstiti in jim odpreti vrata do nebes! Koliko odraslih umira tukaj, ne da bi vedeli, čemu so bili na svetu, ne da bi vedeli, kaj čaka človeka po tem življenju! Kako je žalostno, kako nepopisno je

žalostno, da je tukaj skrajno pomanjkanje duhovnikov, med tem ko jih je v Italiji toliko!»

In v drugem pismu: »Na mnoge kraje nas vabijo, in kamor gremo, nas sprejemajo z odprtimi rokami. Če bi nas bilo kakih dvanajst, zdi se mi, da bi bila v petih ali šestih letih vsa ta pokrajina krščanska — a smo

samo trije! Solze me zalivajo, ko to pišem, in prenehati moram s pisanjem, da se morem izjokati. Oj, koliko duš za spreobrnjenje, kolika žetev, ki je že zrela! Pri vas je toliko duhovnikov, a tu smo samo trije. Usmili se, o Bog, toliko duš, ki še zdaj ne okušajo blagoslova svete vere!» (Dalje.)

Sveto Rešnje Telo in misijoni.

Kako čudovito moč ima človeška duša! Duša daje človeku ne samo visoke duhovne zmožnosti, ampak tudi telesno življenje. Dokler je duša v telesu, je telo živo, gibčno, sprejema hrano, napreduje in raste; duša daje posameznim udom moč, da se med seboj podpirajo in združujejo v lepo enoto. Ko se pa duša loči od telesa, začne telo trohneti in razpadati. Katoliško Cerkev je že sv. Pavel primerjal enotnemu živemu telesu; imenoval jo je duhovno telo Kristusovo. Kakor človeško telo, tako dobiva tudi telo sv. Cerkve svoje življenje, rast in enoto od neke duše. Ta duša svete Cerkve je po nauku svetega Pavla in cerkvenih učencih Kristus sam, ki v sv. Rešnjem Telesu še vedno živi v svoji Cerkvi, jo preinja s svojim življenjem ter vse ude sv. Cerkve združuje v enotno duhovno telo. V sv. Rešnjem Telesu se kristjani najtesneje združujejo z istim Kristusom, in torej tudi med seboj, kakor piše sv. Pavel: »Kruh, ki ga lomimo, ali ni udeleženje telesa Gospodovega? Ker smo, dasi nas je veliko, eno telo vsi, kateri se enega kruha udeležujemo« (1. Kor. 10, 16, 17.).

Vsi veliki cerkveni učenci so razločno učili, da sv. Rešnje Telo daje Cerkvi življenje, rast in edinost. Sv. Tomaž Akvinski imenuje sv. Rešnje Telo naravnost »zakrament cerkvene edinosti«. Po nauku cerkvenih očetov se v podobah kruha in vina prelepo kaže ona edinost, ki mora vladati tudi v sveti Cerkvi. Kakor je v kruhu združenih veliko pšeničnih zrn, in v vinu v enoto zlitih veliko jagod in grozdov, tako se tudi mnogoštevilni kristjani raznih ljudstev in raznih dežel združujejo in zlivajo v prečudno enoto svete Cerkve.

Cerkvena zgodovina priča, da je bila v onih stoletjih, v katerih so kristjani pogosto in vredno prejeli sv. obhajilo, sveta Cerkev edina in zmožna za rast in razširjanje; v tistih stoletjih pa, v katerih je vladala večja mlačnost do sv. Rešnjega Telesa, je tudi sveta Cerkev slabela in razpadala, širile so se krive vere in razkolništvo. Žalostni grški cerkveni razkol, ki je tudi vzhodne Slované potegnil

v razkolništvo, je nastal prav v onem času, ko je v vzhodnih deželah opešalo krščansko življenje in vredno prejetje sv. obhajila. V 14. in 15. stoletju se je v katoliški Cerkvi sv. obhajilo le redko prejelo, in prav takrat so se širile na zahodu razne krive vere in razkoli, takrat so se pripravljala tla za luteranstvo. Zato je cerkveni zbor v Tridentu tako silno priporočal pogosto obhajilo kot najboljšo zdravilo proti pogubnemu krivoverstvu in razkolništvu. Po tridentinskem zboru (v 16. stoletju) se je poživilo krščansko življenje in prejetje svetih zakramentov. In glejte! V 16. stoletju se je sveta Cerkev začela zopet utrjevati v edinosti, katoliška vera je rastla in se širila med razkolniki in pogani. Kako so takrat napredovali katoliški misijoni v Aziji! S kolikim uspehom je širil sveto vero sv. Francišek Ksaverij in njegovi nasledniki. V Evropi so se pa razkolniki v velikih množinah povračali k cerkveni edinosti. Ob koncu 16. stoletja se je vrnilo v naročje katoliške Cerkve več milijonov razkolnih Rusinov; v naslednjem stoletju so se združevali s katoliško Cerkvijo razkolni Srbi na Hrvaškem in Rumunci na Ogrskem. Kako velikega pomena je torej sv. Rešnje Telo za katoliške misijone, za razširjanje prave vere med razkolniki in pogani!

Veliki papež Leon XIII. se je ves čas svojega modrega vladanja trudil, da bi v sveti Cerkvi utrdil notranjo edinost, pomiril prepire med različnimi narodi in stanovi ter trdovratno vzhodne grške in slovanske razkolnike privabil v naročje svete Cerkve. Ob koncu svojega življenja pa je v Srcu Jezusovem in v sv. Rešnjem Telesu spoznal najboljšo zdravilo za rane razdvojenega in nesložnega človeštva. Leta 1902. je s tresočo roko spisal svoj duhovni testament in ga kot svojo zadnjo okrožnico poslal katoliškim narodom. In kaj priporoča v tem testamentu? Sveto Rešnje Telo kot najboljši pripomoček za rast in edinost svete Cerkve; sveto Rešnje Telo proslavlja kot oživljaljočo in razne ude združujočo »dušo Cerkve«. In sedanjí sveti

oče Pij X., »žareči ogenj«, so svojo poglavitno skrb posvetili pogostemu sv. obhajilu in češčenju sv. Rešnjega Telesa. Uspehi pogostega obhajila in češčenja sv. Rešnjega Telesa se že kažejo. Verni katoličani se tesneje oklepajo svete Cerkve. Katoliški misijoni med razkolniki in pogani nepričakovano napredujejo.

Letos je za naše cesarstvo slavnostno evharistično leto. Evharistični shod na Dunaju bo vsemu svetu pokazal, da je sv. Rešnje Telo duša Cerkve, oživljajoče središče in ognjišče cerkvene edinosti. Naj bi v tem letu tudi pri nas živo zaplamtela zavest, da smo udje ene svete Cerkve, udje velikega duhovnega telesa, katerega duša je Jezus v svetem Rešnjem Telesu. Zavedajmo se, da bode Cerkev toliko bolj utrjena v edinosti in da bode toliko bolj napredovala tudi v misijonih, kolikor bolj se bodo katoličani združevali s Kristusom in med seboj po prejemanju in češčenju sv. Rešnjega Telesa.

V ljubljanski škofiji so škof že leta 1910. priporočili, naj bode prva nedelja v juliju po-

sebnost posvečena misijonskim namenom svete Cerkve; priporočili so, naj se prvo nedeljo v juliju opravi ura molitve v namen »Apostolstva sv. Cirila in Metoda« za razširjenje prave vere v vzhodnih deželah med razkolniki. Spominjajte se posebno letos pri svojih obhajilih in pri češčenju sv. Rešnjega Telesa tudi važne zadeve svete Cerkve, spominjajte se važnega misijonskega dela, ki ga izvršuje »Apostolstvo sv. Cirila in Metoda«. Spomnite se, da ima tudi razkolna cerkev še veljavno sv. Rešnje Telo. Koliko krivic, nečasti mora evharistični Jezus neprestano prenašati med razkolniki! Zadostujmo nekoliko za krivice, ki jih mora Jezus v razkolni cerkvi vedno prenašati. Podpirajte z molitvijo in dejanjem napredek misijonov v vzhodnih deželah. Pridobivajte novih udov »Apostolstvu sv. Cirila in Metoda« in novih prijateljev vzhodnim misijonom. S tem pomagajte evharističnega Jezusa reševati iz krivične ječe, v katero ga je zaprla razkolna cerkev, in tudi vam bodo veljale besede Jezusove: »V ječi sem bil, in ste k meni prišli«.

Pisma slovenskih misijonark.

3.

Kukuš, 31. marca 1912.

Visokočastiti gospod dekan!

Večkrat bi rada Slovincem dala spoznati, kako delujemo tu v turški Evropi, daleč od slovenske dežele, kamor nas je božja roka pripeljala.

Dela je dosti več, kakor je mogoče izvršiti. Rada bi Vam popisala vse, pa mi ni mogoče. Koncem januarja smo imeli duhovne vaje za dekleta in žene. Pridigoval je en č. g. misijonar lazarist. Velika dvorana (rokodelska šola) je bila vsakikrat natlačena. Drugega februarja, na koncu duhovnih vaj, je bilo skupno sv. obhajilo in sprejem 14 novih Marijinih otrok. Zaradi pomanjkanja prostora v naši lični, toda zelo majhni kapelici, so morale iti žene v mestno cerkev k sv. obhajilu. Čez sto jih je bilo obhajanih v naši kapelici. Tudi za sv. blagoslov ob nedeljah moramo vedno ljudem odreči vstop, ker prostora ni. Kako zelo želimo imeti eno večjo kapelo; pa kako jo zidati, ker denarja ni! Koliko dobrega bi se storilo! Katekizem bi vsi lahko poslušali, stari in mladi, duhovne vaje itd.

Bog bi se lažje spoznaval, ker bi bilo lahko jih podučevati.

V Avstriji je toliko lepih, bogatih cerkvâ; ko bi tukaj mi vsaj eno prostorno kapelo imeli. Na Slovenskem je toliko dobrih duš, ki se veliko zanimajo za družbo sv. Cirila in Metoda. Tukaj obrnite vaša srca, žrtvujte tuintam nekoliko kronic in sčasoma se bo zadosti nabralo za kapelo sv. Jožefa. Ljubi Bog Vas ne bo pustil brez plačila. Naše sirote vsak dan tako lepo pobožno molijo za dobrotnike.

Bog Vam bo dal veliko lepšo krono v nebesih, ker bode s tem veliko storili za pospeševanje vsakdanjega sv. obhajila in Jezus bo bolj češčen v tem daljnem kraju, kjer je Bog v presv. Zakramentu tako zapuščen. Velika je moja prošnja, pa za Boža ni nikoli preveč.

Kako bi nas veselilo, ko bi slovenski dobrotniki pripomogli k temu bogoljubnemu delu.

Prejmite najspoštljivejši pozdrav ter ostanem v presvetih Srcih Jezusa in Marije Vaša hvaležna

Sestra Angela Dejak,
usmiljenka.

Angeli Bosne.

Bog je vir vseh dobrot. Navadno pa Bog ne deli dobrot kar neposredno sam, ampak deli jih po svojih angelih in svetnikih; deli jih pa tudi po svojih zvestih služabnikih, ki so prijatelji božji na zemlji. Veliki pisatelj Alban Stolz pravi: »Vsi udje kraljestva božjega so nekako zvezani ali spleteni med sabo, da tvorijo eno samo veliko družino; najbrž je tudi ena izmed nebeških radosti svetnikov, da nam naklanjajo božje darove in tako okušajo veselje, ki ga je izrekel Jezus sam: ‚Dati je slajše, nego prejemati.‘«

oblačilca. A ličeca niso vsem tako okrogla kakor najmanjšima, ki še moliti ne znata in nas gledata. Saj je post večalimanj dan za dnevom pri teh otrocih za mizo. Sv. Anton je pa tudi res mogočen pomočnik bosenskega odseka. Kadar nam primanjkuje tega ali onega, gremo prosit sv. Antona, on nam pomaga. Sv. Anton se je tekom let izkazal posebnega prijatelja Bosne.

Kdo so pa angeli Bosne? P. Puntigam pravi, angeli Bosne so vsi tisti, ki delajo za misijon v Bosni, zlasti pa tisti Marijini otroci,

Bosenske sirotice pred sv. Antonom.

Te besede čitamo v četrtem zvezku »Stimmen aus Bosnien«, ki ga je izdal oče Puntigam.

Bosenski katoličani časte med vsemi svetniki prav posebno sv. Antona Padovanskega. Tudi bosenske sirote molijo dan na dan pred podobo sv. Antona, ga prosijo kruha in molijo za svoje dobrotnike, ki jim pošiljajo darove. Nedavno nam je došlo 15 kron; naklonila jih je neka bolna oseba za bosensko mladino, naj ji ona izprosi zdravja. Hitro smo pisali v Sarajevo, in otročiči molijo prav zvesto, dokler niso uslišani. Glejte jih tu na sličici, kako so drobni in šibki. Oblečeni so že boljše, nego na lanski sličici; pozna se, da so jim dobrotne roke oskrbele potrebna

ki ustanavljajo in pospešujejo bosenske odseke. Mi ne smemo prej mirovati, dokler nima vsaka Marijina družba na Slovenskem svojega bosenskega odseka.

Pa vprašaj, kdo pa se sme imenovati član ali članica bosenskega odseka? Odgovor: Vsak, kdor je voljan dati na leto vsaj enkrat mal dar 10 vinarjev za 1 bosensko razglednico, in če tega ne more, pa vsak, kdor z večkratno molitvijo podpira bosenski misijon.

Iz tega vidiš, ljubi družabnik Marijin, draga hčerka Marijina, da ni težko biti sotrudnik bosenskega odseka. »Če ne teče, pa kaplja,« tako mi poroča neka sotrudnica o svojem delovanju za Bosno. Tako je tudi

lahko pri drugih. — Kadar imamo kako važno ali težko zadevo, v kateri bi bili posebno radi uslišani, obrnimo se do sv. Antona, obljubimo mu kak mal dar, takozvani kruh sv. Antona za Bosno, in gotovo in rad nas bo uslišal.

Naši prijatelji in dobrotniki, ki so prejeli letno poročilo »Naš misijon v Bosni«, so v tistem zvezku našli tudi lepo sličico z napisom »Nekdanja cerkev sv. Antona, zdaj turška molivnica v Bihaču«. O tej cerkvi hočem povedati še par besed. Bihač je bila v davnih časih izmed najmenitnejših trdnjav na Hrvaškem. Koncem 16. stoletja so jo podjarmili Turki in od tedaj je Bihač bosensko mesto. Najznamenitejša stavba iz starih časov je cerkva sv. Antona, ki pa je danes turška molivnica ali mošeja. Sezidana je v gotskem slogu in je zelo lepa. Bila je last dominikancev, ki so nekdanj tod imeli svoj samostan. Imela je zelo lep osmerokoten zvonik s krasnim križem. Leta 1863. so ta zvonik podrli in Turki so sezidali »na zdravje sultana Abdulasica« vitek minaret ali turški stolp.

Bosensko ljudstvo ni moglo pozabiti svoje cerkvice sv. Antona. Skozi stoletja moli do danes v ta namen, da dobi cerkvo nazaj, da bo zopet katoliška. O svetišču samem pa je vse polno ljubkih pravljic med bosenskim narodom. Tako pripovedujejo sledeče: Ko so podrli zvonik sv. Antona, se je

pogreznil zvon v zemljo in vsako leto na dan sv. Antona se sliši pod zemljo glas tega zvona, kako poje.

Na predvečer sv. Antona si ne upa turški duhovnik sam na minaret. Zakaj ne? Pravijo, da je nekoč na predvečer sv. Antona šel turški muecin na minaret; ko se je pa vračal, je srečal nekega frančiškana. Turek se vstraši, frančiškan pa ga vpraša, kaj tu dela. Ko muecin odgovori, da kliče Turke k molitvi, mu redovnik odgovori s strogoščjo: »Kako si drzneš storiti to na kraju, ki je posvečen Kristusu? Le malo še in tvojih klicev tu bo konec.« Redovnik je izginil in muecin je prilezel le napol živ zopet na tla. Od tedaj pa ne hodi nikdar 12. junija sam na minaret. Katoliški Bošnjaki čakajo z velikim hrepenjem in zaupanjem dne, ko se prerokba uresniči. Štiristo let že vlada Turek v tem svetišču, Bog nam daj dočakati onega dne, ko bo zopet stal v njej oltar sv. Antona!

Ker je mesca junija praznik sv. Antona, zato smo uprav v tej številki govorili o razmerju sv. Antona, Bosne in bosenskih odsekov. Častivci sv. Antona! Bodite tudi Vi angeli Bosne s svojo molitvijo, pa tudi s svojimi darovi! Vsem dosedanjim dobrotnikom pa iskrena zahvala! Izkaz darov pride prihodnjič.

M.

Pismo o zadnjih trenutkih slovenskega misijonarja Leopolda Permeta.

Aleksandrija, 30. decembra 1911.

Častiti gospod!

Ko si prejel, kakor mislim, telegram, v katerem sem Ti naznanil smrt preljubega našega sobrata Leopolda Permeta, si menda takoj obvestil njegovo cenjeno mater, brate in sestre. Hvaležen bom, ako me obvestiš, če si prejel moja štiri pisma.

Iz zadnjih dni in trenutkov našega preljubega sobrata je treba še dostaviti tole:

Včeraj, 29. decembra ob 6. uri se mu je poslabšalo. Obiskal sem ga kot ponavadi, da mu podelim vesoljno odvezo, in ker še ni bil prejel popolnega odpustka, določenega od Benedikta XIV. za ob smrtni uri, sem skušal pripraviti ga, da prejme to milost. Kakor ponavadi, je vdano in veselo sprejel to vest. Pri tej priliki je prosil odpuščenja vse one, ki bi jih bil kdaj mogoče razžalil v svojem življenju, stariše, brate itd. In ko sem mu rekel, naj, ko pride v nebesa, ne pozabi prositi za nas, za

svojo mater, sestre in brate . . ., se je nasmehljal in njegov obraz je zagorel veselja. Večkrat sem mu dal poljubiti podobo križanega Jezusa Kristusa, ker je z vsakim pobožnim poljubom združen popolni odpustek. Vsi so občudovali njegovo potrpežljivost in vdanost v voljo božjo. Nikdar ni pokazal nepotrpežljivosti v svojih bolečinah. Dvignjen nad zemljo in v duhu bivajoč v nebesih je ostal vedno miren in tih. Že ob 6. uri, zlasti pa v soboto 30. je bil vidno zmučen. Večkrat sem ga obiskal ta dan. Proti drugi uri popoldne je postalo dihanje težje. Takoj se bil pri njem in sem ga tolažil. Čutil ni nikake utrujenosti, kakor mi je zatrjeval, le dihati je začel težje. Proti 5. uri sem zopet prišel in sem ga našel v istem stanju, samo bolj oslabelega. Včasih je čutil, kakor mi je rekel, mraz po celem telesu; spomin ga je zapuščal; toda, malo je ležeče na tem, sem mu dejal, da le ohraniš srce, ki ljubi Boga in izvršuje delo ljubezni do njega. »Tako je,« je odgovoril zaupljivo. Šele

okrog 6. ure se je naenkrat preobrnilo. Zadnjikrat ga je obiskal zdravnik, ki je rekel, da bo čez eno uro nehal živeti. V resnici okrog 7. ure je rekel »grem« proti prednici usmiljenih sester, ki ga je nagovorila in je smehljuje izdihnil svojo dušo.

K pogrebu je bil povabljen avstrijski konzul, ki je poslal svojega namestnika. Bil je tudi navzoč francoski konzul. Njegovo telo smo pokopali v naši kapeli misijonske kongregacije, kamor je prihitelo mnogo usmiljenih

sestrá, vernikov, redovnic iz mesta Aleksandrije in katoliškega ljudstva.

Trdno upam, da se že veseli nebeške blaženosti, zlasti ker je umrl na soboto, zadoživši popolni odpustek.

Kljub temu ga priporočim Vaši molitvi in prosim, da spomnite na to tudi njegove sorodnike: mater, brate in sestre. Blaženi, ki umrjejo v Gospodu!

Ves Tvoj v Kristusu

S.

Misijonska poročila.

Grško-armensko nasilje v Betlehemu. Trn v peti je razkolnim Grkom in Armencem latinski napis na srebrni zvezdi v rojstni duplini v Betlehemu. Večkrat so ga hoteli že siloma odpraviti. Tudi letnica 1717 na njem ga označuje kot katoliško last. Začetkom letošnjega leta je našel frančiškanski cerkovnik, da so žebliji, ki zvezdo drže pritrjeno v kamen, zopet siloma zrahljani. Cerkovnik naznani dejstvo samostanskemu predstojniku, le-ta je sporoči nemudoma p. kustosu v Jeruzalem, ta pa francoskemu konzulu. Vpričo obeh, potem vpričo zastopnika turške vlade so žreblje v veliko jezo razkolnih Grkov in Armencev zopet s svincem zalili in tako zvezdo nazaj pritrdili. Zapisnik o tem je hotel turški zastopnik imeti v turškem jeziku. Temu pa se je upr predstojnik samostana in francoski konzul, ki sta zahtevala, da bodi zapisnik sestavljen v francoskem jeziku, ker je Francija oficijelni varih sv. dežele.

Atenska nadškofija. Na Grškem je okoli 20 tisoč katoliških Grkov latinskega obreda. Za te se je leta 1876. ustanovila katoliška nadškofija v Atenah. V začetku letošnjega leta so sveti oče za atenskega nadškofa imenovali učenelega misijonarja Ludovika Petit iz reda asumpcionistov. Novoimenovani atenski nadškof je eden najučenejših mož našega časa; posebno dobro pozna grško in armensko cerkveno zgodovino. Zato smemo upati, da bo z božjo pomočjo uspešno pastiroval v slavnem glavnem središču stare grške učenosti.

P. Metod. Naš znanec P. Metod, ki je lansko poletje obiskal Ljubljano, je sedaj misijonar v bolgarskem mestu Jambol. Misijonska postaja v Jambolu je še malo utrjena in šteje še malo katoličanov. P. Metodu se bo pa z božjo pomočjo gotovo posrečilo število katoličanov zelo pomnožiti. P. Metod je namreč bolgarski domačin, rojen iz razkolne rodovine; zato prav dobro vé, kako

je treba Bolgare pridobivati za katoliško vero. Zaradi njegove ljubeznivosti in prikupne ponižnosti ga spoštujejo ne samo katoličani, ampak tudi razkolniki. Razun navadnega misijonskega dela zelo marljivo deluje tudi kot pisatelj. Letos je spisal prav lepo in učeno knjigo v obrambo katoliške vere.

LISTNICA UREDNIŠTVA.

M. Z. v S. Kakó naj se ravna z dekletom, ki je v M. D., zraven pa liberalne časnike bere, — na to vprašanje skoro ni treba odgovora. Čuditi se je, če se kje le eno uro potem, ko se je to izvedelo, še trpi, da kaka še dalje sramoto dela družbi! »Bogoljuba« ne, pač pa »Narod«, »Dan«, »Slov. Dom«. Nezaslišano! To niso več smeti, ampak to je — oprostite — gnoj, in družba, ki takega gnoja ne izkida brez odloga, sama sebe obsoja. — Plesati brez dovoljenja je v družbi ravnotako malo dovoljeno županovim hčeram ali sestram kakor drugim. Ena mera za vse! — V bratovščino »Naše ljube Gospe« vpišuje č. g. Andrej Zupanc, stolni vikar v Ljubljani. Pišite na ta naslov! — Po nove knjige, ki jih naznanja »Bogoljub«, pišite Katoliški Bukvarni ali Ničmanovi prodajalni, ne našemu uredništvu. Nam dá preveč posla in potov, če je treba po mestu okoli hoditi za raznimi naročili. — Dolina pri T. Danes zmanjkalo prostora. Prihodnjč. — Več pomanjkljivih spisov se je moralo odložiti. — Lorain, Amerika. Tudi Vaš spis s sliko vred pride prihodnjč. Spis je že postavljen in slika narejena, pa se je nekaj zmedlo, da danes ni moglo na vrsto. Oprostite! Kakor se vidi, imate prav lepo življenje. Srčno pozdravljeni! — G o r i c a. Če ste enkrat že v samostanu, ostanite, četudi jezika ne razumete. Končno jezik vendar ni glavna stvar, četudi ni prav, da slovenščina nima notri nobene pravice. Tujih jezikov se bode hitro privadili in se udomačili.

izpremeniti v drugo dobro delo; c) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; d) udom bratovščine za uboge duše v vicah danes ali v osmini; e) tretjerednikom. — Tretjerednikom vesoljna odveza.

30. Nedelja, zadnja v mesecu. Popolni odpustek tistim, ki trikrat na teden skupaj molijo sveti rožni venec.

Darovi.

Za »Dejanje sv. Detinstva« so poslali do 12. maja čč. gg.: Mihael Barbo, župnik v Smedniku, 85 K; Mat. Kastelic, župnik v Dolu pri Ljubljani, 13 K; Ant. Jemec, župnik, Sv. Jakob ob Savi, 12 K 22 vin.; Ivan Leben, kurat v Libušnjem, 17 K 67 vin.; Valentin Batič, kurat, Livek na Goriškem, 18 K; Gustav Koller, župnik, Podraga na Vipavskem, 7 K; P. Valerijan Učak, katehet v Ljubljani, 10 K; Dominik Janež, župnik, Studeno pri Postojni, 44 K; Marijanišče v Ljubljani 60 K; neimenovan iz Mirne peči 31 K.

Za sirote v Bosni: Marija Kovačič 4 K 20 vin.

Za kitajske misijone: Iz Kamnika 90 vin.

Za sv. očeta: Dekliška M. D. na Brezovici ob priliki svoje petdesetletnice 37 K.

Za portugalske misijone: Jož. Vršič, Kicar pri Ptuj, 20 K.

Za odkup poganskih otrok: M. K. v A. 50 K; za dečka Uršula Rozman 20 K; za deklico (Dorootejo) Elizabeta Prelovšek 20 K.

Za bratovščino sv. Rešnjega Telesa: župnija Košana 34 K 80 vin.

Za potrebne misijone: M. K. v A. 50 K.

Za cerkev v Derviški Mogili: Vincenc Košir, Kanal, 10 K.

Za bolgarski vsakdanji kruh: Marijina družba v Žužemberku 25 K 50 vin.

Za bolgarski misijon: Ljubljanski bogoslovci 5 K; neimenovan iz Šoštanja 40 K.

Za cerkev sv. Jožefa v Ljubljani: Zbirka v Dupljah 156 K 80 vin.; preč. g. kanonik šiška 1000 K; Alojzija Belec 10 K; več neimenovanih 100 K.

Za misijone v Afriki: Marija Zorman, Sveti Benedikt, 10 K.

Iz Rečice na Štajerskem 50 kron, a ni nič povedano, za kaj. Prosimo naznanila.

MOJA STARA

izkušnja me uči, da moram za nego kože rabiti le Steckenpferd lilijino mlečno milo Bergmanna & Co. Tešin ob Labi. Komad po 80 vin, se dobiva povsod. 448 10-1

SURNA

in modno blago za gospode in gospe prip. izvozna hiša
PROKOP SKORKOVSKY in SIN
v Humpolcu na Češkem.

CEFIRI

Zelo zmerne cene.
Vzorci na zahtevo franco.
Na željo hočem dati takoj
izgotoviti gosposke obleke.

Za dobo kašlja.

THYMOMEL SCILLAE

preizkušeno, zdravniško toplo priporočeno, točno učinkujoče in prijetno dišeče sredstvo za otroke in odrasle.

1 steklenica kron 2-20. Zaloga v lekarnah.

Po pošti franco proti predplačilu K 2 90, 3 steklenice za K 7-— in 10 steklenic K 20-— 3130 (10)

Izdeluje **B. FRAGNER**, c. kr. dvorni založnik,
Lekarna Praga 203-III.

Mate Hafner

c. kr. notar v Ljubljani

naznanja, da je preselil svojo
notarsko pisarno z Dunajske
ceste št. 32, v hišo g. Josi-
pine Kos
1523

Sodna ulica št. 5

v pritličju, vhod z ulice.

„Katoliška Tiskarna“
priporoča

vizitke, kuverte in druga dela.

Agitirajte za
naše časopise!

Najnovije vodilo

za dekliške družbe v vezavah po 1 K in 1.50 K v najokusnejši
modernej obliki ima štiri dele.

Pravilnik in obrednik je tak kakor v „Novem vodilu“.

Vodnik in molitvenik

1572

je pa izšel iz srca Marijinega apostola Grinjona.

1372

3

popolne obleke

vsebujejo moji 40 metrov dolgi ostanki za 20 K
in sicer era moderna obleka iz raševine ali lustra, - 1
praktična oblika za hišna opravila in 1 krasna poletna
obleka. Ostali ostanki se lahko porabijo za predpasnike,
bluze itd.

12

popolnih srajc

vsebujejo moji 40 metrov dolgi rumbarški ostanki
tkanine lepo, dobro blago za 22 K. Ostali ostanki so
pripravni za najboljše opreme.

Razpošilja se po povzetju.

Prvovrstna tovarniška razpošiljalnica

Josip Frankenstein, Jaromer 93, Češko.

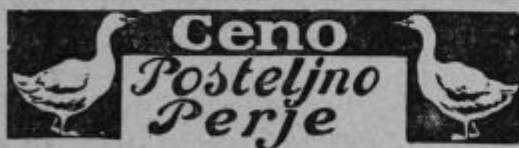
Od ostankov se ne pošiljajo vzorci.
Od vseh drugih predmetov vzorci na željo
franko. Vzorci se morajo vrniti.

Mirno

lahko spite!

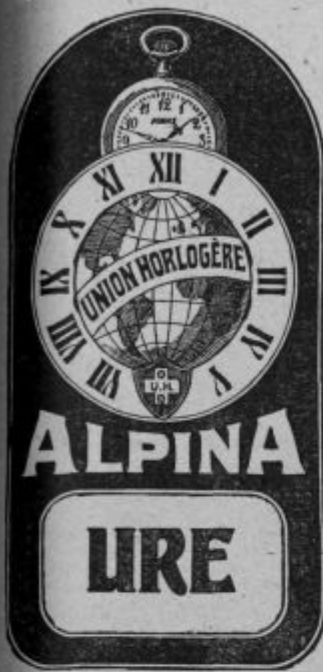
Če ste namočili perilo čez noč s
pralnim izvlečkom „Ženska hvata“,
izloči se vsa nesnaga sama od sebe,
brzo in temeljito. Hitro in lahko se
opere perilo potem z milom „Schicht“
znamka „Jelen“, da postane bleščeče
belo, kajti pralni izvleček „Ženska
hvata“ in milo „Schicht“ belita perilo
kakor sonce.

1 kg sivoga skubljenega K 2.-, boljšega K 2.40, pol belega
prima K 2.80, belega K 4.-, finega mehkega puha K 6, prvo-
vrstnega K 7.-, 8.- in 9.60, Sivoga puha K 6.-, 7.-, belega
finega K 10.-, prsnega puha K 12.-, od pet kg naprej franko.

Dovršene napolnjene postelje

iz gostega, trpežnega, ruđečega modrega ali belega inlet (nan-
king) blaga, 1 pernica 180 cm dolga, 120 cm široka, z dvema
vzglavnicama, vsaka ca. 80 cm dolga, 60 cm široka, zadostno
napolnjena z novim sivim, puhastim in trpežnim posteljinim
perjem K 10.-, s polpuhom K 20.-, s puh perjem K 24.-. Po-
samezne pernice K 10.-, 12.-, 15.-, 16.-. Posamezne vzglav-
nice K 3.-, 3.50, 4.-. Pernice 200x140 cm velike K 13.-, 15.-,
18.-, 20.-. Vzglavnice 90x70 cm velike K 4.50, 5.-, 5.50
Snoč pernice iz najboljšega gradla za postelje 180x110 cm
velike K 13.- in 15.-, razpošilja proti povzetju ali naprej
vplačilu Maks Berger Dešenica št. 413 a Češki les. —
Nikak riziko, ker se zamenjava dovoli ali denar vrne. Bogati
ilustrovani ceniki vsa posteljna blaga zastoj. 2118

! POZOR!

Kdor želi imeti dobro uro, naj zahteva z znamko

„UNION“

ker te ure so najbolj trpežne in natančne, dobe se pri

Fr. Čudna

urarju in trgovcu v Ljubljani delničar in zastopnik švicarskih tovarn „Union“ v Genovi in Bielu.

Uhani, prstani briljanti.

Svetovnoznano najfinejše blago po najnižjih cenah. 190(12)

Bogata zaloga 162 (12)

šivalnih strojev, koles, pisalnih strojev

pri

Ivan Jax & sin

Ljubljana,
Dunajska cesta 17.

Gričar & Mejač

Ljubljana, Prešernova ulica 9
priporočata svojo največjo zalogo
zgotovljenih oblek za gospe,
dečke in otroke in novosti v
konfekciji za dame.

163 (12)

Revmatizem, protin, neuralgija in ozeblina. Counterheuman

točno boli lajšajoče vribalno sredstvo.

Pušica 1 krona.

Zaloga v lekarnah.

Po pošti proti predplačilu K 1.50 franko

5 pušic " " K 5.— "

Izdeluje B. FRAGNER, c. kr. dvorni založnik,

Lekarna Praga 203-III.

3130 (10)

500 kron

Vam plačam, ako vaših kurjih očes, bradavic in trde kože tekem 3 dni brez bolečin ne odpravi moj uničevalec korenin **Ria-mazilo**. Cena lončku z jamstvenim pismom **1 krono**. 893 3
Kemeny, (Kaschau) I. Poštni predal 12/162, Ogrsko.

Posteljno perje

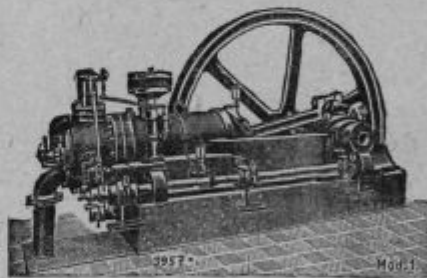
známky Avstrija priporočajo najbolje

5 kg K 9.60 boljše K 12.—, belo K 15.—,
snežnobelo K 18.—, K 20.—, najtinejše K 42.—,
K 45.—, naredi polne in najlažje postelje, zato
velike pernice z dvema blazinama od 16 K
naprej. Dobiva se le

D. Schnurmacher, Taus 336 Češko

Vzorci in cenik tudi za narejene postelje zastoj.
Pošilja poštnine in carine prosto po povzetju.

3363
ex 11

Langen & Wolf, Dunaj X.

Zastopnik Gabrijel Brinšek, Ljubljana, Bleiweisova cesta 16.
Izdelek prve vrste. Najcenejši obrat.

Originalni „Otto“-motorji

Kurivo: bencin, bencol, surovo olje, sesalni plin, svetilni plin itd. Nad 106.000 dobavljenih.

Motorji na surovo olje

sistem Diesel. Najceneja uporaba kuriva

Zahtevajte prospekt števil 568.

Za naše gospodinje, matere, žene in dekleta

Blagostanje družine je odvisno od gospodinje. Skrbna gospodinja, verna in razumna mati, je prva in prava vzgojiteljica ljudstva! Blagor narodu, ki ima skrbne dobre in varčne gospodinje! Le narodi, ki skrbe za vzgojo dobrih gospodinj in mater, imajo prihodnost. Tudi pri nas se v zadnjem času uvažuje skrb za umno gospodinjstvo, ustnavljajo se „Gospodinjske šole“ in snujejo gospodinjski tečaji; manjkala pa je strokovna knjiga, ki bi služila objednem tudi gospodinjam, ki ne morejo v solo. Vsaka slovenska gospodinja bodi torej vesela nove knjige:

Gospodinjstvo

Navodilo za vsa v domačem gospodinjstvu važna opravila

∴ Solam in gospodinjam sestavila ∴

S. M. Lidvina Purgaj

voditeljica „Gospodinjske šole“ v Ljubljani.

Za to knjigo je deželni odbor kranjski, svest si, da je blagostanje cele dežele odvisno od naših gospodinj, dovolil podporo, tako, da ima knjiga nizko ceno K 2·20 za broširan in K 2·80 za vezan izvod, po pošti 30 vinarjev več. Pisateljica sama je dolgoletna praktična gospodinja, kateri pa ne manjka kot voditeljici „Gospodinjske šole, tudi teoretične naobrazbe. Knjiga obravnava vse panoge gospodinjstva tako za preprosto, kakor tudi obširnejše gospodinjstvo. Le podrobnosti o kuhinji in kuhinjsko umetnost ni bilo mogoče obrazložiti v splošni knjigi o gospodinjstvu. To poglavje je preobširno; zanj je treba posebne knjige, v kateri gospodinja lahko hitro poišče, kako se pripravi vsaka jed okusno, na priprost način, ter z malimi izdatki. Vsakdo ve, da zna izkušena in varčna kuharica s skromnimi sredstvi pripraviti boljša in tečnejša jedila, nego slaba gospodinja z bogato izabranimi pripomočki. Kuhinja zahteva od gospodinje največ izdatkov, zato si tudi gospodinja, ki zna živila pravilno uporabiti pri kuhinji, največ prihrani. Vsa ta umetnost je z največjo natančnostjo obrazložena v naši novi knjigi:

Magdalene Pleiweisove

Slovenska kuharica

Sesti natis priredila

∴ **S. M. Felicita Kalinšek** ∴

soljska sestra in učiteljica na „Gospodinjski šoli“ v Ljubljani.

Sesti natis te splošno razširjene knjige je izšel v najpopolnejšem, vsestransko ustrežajočem obsegu. Temeljita naobrazba in dolgoletna izkušnja je prirediteljico tako usposobila, da bi bilo težko najti sposobnejših moči za tako delo. Ta dragocena knjiga je izšla v dveh izdajah:

Velika izdaja z mnogimi slikami v besedilu in s 16 finimi barvnimi tabelami, v velikem tudi najmodernejšim zahtevam odgovarjajočem obsegu. Cena broširani knjigi K 5·20, fino vezani K 6·—, po pošti 30 vinarjev več.

Okrajšana izdaja brez slik za navadno rabo in vsakdanje potrebe K 3·—, fino vezana K 3·60, po pošti 30 vinarjev več.

Katoliška Bukvarna v Ljubljani.